

MILÉNIUM 3

STIEG LARSSON

DÍVKA,
KTERÁ KOPLA
DO VOSÍHO
HNÍZDA

HOST

DÍVKA,
KTERÁ KOPLA
DO VOSÍHO
HNÍZDA

STIEG

MILÉNIUM 3

LARSSON

DÍVKA,
KTERÁ KOPLA
DO VOSÍHO
HNÍZDA

Stieg Larsson
Luftslottet som sprängdes

Copyright © Stieg Larsson, 2007
First published by Norstedts, Sweden, 2007
Published by agreement with Norstedts Agency
Translation © Azita Haidarová, 2010
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2010, 2011 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-501-6 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-502-3 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-503-0 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-504-7 (Formát MobiPocket)

DÍL 1

INTERMEZZO NA CHODBĚ

8. až 12. dubna

V americké občanské válce sloužilo asi šest set žen. K vojsku se přihlásily v mužském převleku. Hollywood zde opomněl podstatnou část kulturních dějin — anebo mu připadala ideologicky poněkud nevhodná? Historikové měli vždy problém s tím, jaké stanovisko zaujmout k ženám, které svým chováním překročily hranice běžné pro ženské pohlaví. A nejvyhrocenější bývají tyto hranice v případech, kdy se jedná o válku a užívání zbraní.

V dějinách od starověku až po současnost však najdeme mnoho vyprávění o ženských válečnicích, amazonkách. Nejznámější bojovnice se dostaly i do knih o historii jako „královny“, představitelky vládnoucí vrstvy. Ať se nám to líbí nebo ne, z důvodu politického následnictví nastupovaly na trůn v pravidelných intervalech i ženy. Válka se však pohlavím obměkčit nedá a bývá rozpoutána i tehdy, vládne-li zemi žena. V historických spisech pak nemohou chybět záznamy o válečných královnách, které se nepochybně chovaly stejně jako třeba Churchill, Stalin nebo Roosevelt. Dvěma příklady jsou královna Semiramis z Ninive, která budovala asyrskou říši, a Boudica, vůdkyně nejkrvavějšího anglického povstání proti Římanům. Ta má ostatně sochu u mostu přes Temži naproti Big Benu. Když půjdete náhodou kolem, pozdravte ji.

Historie se však o ženách-bojovnicích obvykle nezmiňuje v případě, kdy se jednalo o řadové vojačky, které se cvičily ve zbrani, byly součástí bojových jednotek a účastnily se bitev proti nepříteli za stejných podmínek jako muži. Přesto vždycky existovaly. Sotva se kdy nějaká válka odehrála bez ženského přispění.

KAPITOLA I

Pátek 8. dubna

Doktora Anderse Jonassona vzbudila sestra Hanna Nicanderová. Bylo těsně před půl druhou hodinou ranní.

„Co se děje?“ otázal se zmateně lékař.

„Letí sem helikoptéra. Veze dva pacienty. Staršího muže a mladou ženu. Ta žena je postřelená.“

„Aha,“ odvětil unaveně Anders Jonasson.

Doktor Jonasson byl ospalý, ačkoli si skoro půlhodinku zdříml. Pracoval na pohotovosti v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu a měl za sebou velice náročný večer. Od šesté hodiny, kdy nastoupil do služby, přijali čtyři pacienty zraněné při čelní srážce vozů těsně před Lindome. Jeden z nich byl v kritickém stavu a krátce po převozu do nemocnice zemřel. Dále ošetřil servírku, která si v kuchyni v restauraci na Avenyn nešťastnou náhodou opařila nohu, a zachránil život dusícímu se čtyřletému chlapci, který vdechl kolo od autíčka. Další pacientka, mladá dívka, vjela na kole do jámy. Firma provádějící výkopové práce totiž jámu chytře umístila k výjezdu z cyklostezky a výstražné cedule někdo shodil do výkopu. Děvče mělo čtrnáct stehů v obličeji a vyražené dva přední zuby. Mimoto Anders Jonasson přišel palec jednomu nadšenému amatérskému tesaři, kterému se podařilo odříznout si ho.

Kolem jedenácté nával na pohotovosti polevil. Doktor Jonasson obešel celé oddělení, zkontroloval stav přijatých pacientů a poté se vrátil do lékařského pokoje, aby si na chvíli odpočinul. Služba

mu skončí až o šesté hodině ranní, a ačkoli Jonasson obvykle nespal ani v případě, kdy na pohotovost nikoho nepřivezli, tentokrát usnul téměř okamžitě.

Sestra Hanna Nicanderová mu podala šálek čaje. O pacientech v helikoptéře zatím nestačila zjistit žádné podrobnosti.

Anders Jonasson pohlédl z okna a viděl, jak se nad mořem silně zablýsklo. Helikoptéra opravdu dorazila na poslední chvíli. Na jednu se prudce rozpršelo. Nad Göteborgem zuřila bouře.

Zatímco stál u okna, slyšel zvuk motoru a viděl, jak se helikoptéra zmítá v poryvech větru. Zadržel dech, když se mu zezdálo, že pilot ztrácí kontrolu nad strojem. Poté helikoptéra zmizela z jeho zorného pole a Jonasson slyšel, jak motor běží na nízké obrátky. Napil se čaje a odstrčil šálek.

Anders Jonasson se s pacienty na nosítkách setkal u příjmu na pohotovosti. O prvního se postarala jeho kolegyně Katarina Holmová — šlo o staršího muže s rozsáhlým poraněním obličeje. Na doktora Jonassona tak připadl druhý případ: postřelená žena. Lékař ji zběžně prohlédl a konstatoval, že se jedná o velmi špinavou, zakrvácenou a těžce zraněnou mladou dívku. Zdvihl pokrývku, do níž ji zabalila posádka helikoptéry, a všiml si, že děvčeti někdo zalepil střelnou ránu v kyčli a v rameni širokou stříbrnou lepicí páskou, což považoval za neobvykle moudrý počin. Díky pásce se do rány nedostala infekce a zároveň zabránila krvácení. Kulka vnikla do těla vnější stranou kyčle a prošla přímo svalovou tkání. Poté Jonasson nadzdvihl dívce rameno a objevil další střelnou ránu v zádech. Nikde nebylo vidět výstřelový otvor, což znamenalo, že projektil zůstal v rameni. Doktor doufal, že nezasáhl plíce. V ústech neobjevil krev, a tak došel k závěru, že tomu tak zřejmě není.

„Rentgen,“ řekl Jonasson asistující sestře. Více jí vysvětlovat nemusel.

Nakonec přestříhl obvaz, kterým posádka helikoptéry ženě obvázála hlavu. Zamrazilo ho, když nahmatal další ránu, a uvědomil si, že dívku někdo střelil do hlavy. Ani v tomto případě neobjevil výstřelový otvor.

Anders Jonasson zůstal několik vteřin stát a hleděl na dívku. Na jednu ho přepadla mizerná nálada. Často svou práci přirovnával

k činnosti brankáře. Každý den k němu přivázeli pacienti v různém stavu a s jediným cílem — aby jim pomohl. Byly mezi nimi čtyřiasmdesátileté babky, které upadly v obchodním středisku kvůli srdeční příhodě, čtrnáctiletí chlapci se šroubovákem zabodnutým v levé plíci a šestnáctileté dívky, které po tabletce extáze protančily osmnáct hodin v kuse, načež zmodraly v obličejí a zhroutily se. Přivázeli k nim děti pokousané bojovým psem i zručné domácí kutily, kteří si jen chtěli zkrátit pár prkének pilou Black & Decker, přičemž se jim podařilo proříznout si zápěstí až na kost.

Anders Jonasson byl brankář stojící mezi pacientem a pohřební službou. Jeho úkolem bylo stanovit další lékařské zákroky. Pokud by došel k nesprávnému závěru, pacient by zemřel nebo by strávil zbytek života na invalidním vozíku. Obvykle rozhodl správně, neboť u většiny pacientů se jednalo o zjevný a specifický druh poranění. Bodná rána v plíci nebo tříštivé zlomeniny po autonehodě byly očividné a snadno stanovitelné diagnózy. Přežití pacienta záleželo na jeho zdravotním stavu a lékařových schopnostech.

Anders Jonasson nenáviděl dva druhy zranění: těžké popáleniny, které navzdory jakémukoli zásahu znamenaly pro pacienta doživotní utrpení, a střelné rány v hlavě.

Dívka ležící před ním mohla žít s kulkou v kyčli nebo v rameni, ale projektil kdesi v mozku představoval nesrovnatelně závažnější problém. Lékař najednou zaslechl, že mu něco říká sestra Hanna.

„Promiňte, co jste říkala?“

„Že je to ona.“

„Co tím myslíte?“

„Lisbeth Salanderová. Ta dívka, po které už několik týdnů pátrá policie kvůli spáchání tří vražd ve Stockholmu.“

Anders Jonasson pohlédl na pacientčinu tvář. Sestra Hanna měla pravdu. Stejně jako všichni Švédové viděl její pasovou fotografii na plakátech, které byly od Velikonoc vylepené na každé trafice. A teď byla vražedkyně sama postřelená, což představovalo jakousi poetickou spravedlnost.

To však nebyla jeho věc. Lékařova práce spočívá v záchraně pacientova života bez ohledu na to, zda se jedná o trojnásobného vraha nebo nositele Nobelovy ceny, případně o kombinaci obojího.

Okamžitě se rozpoutal efektivní chaos, typický pro každý příjem na pohotovosti. Zdravotníci sloužící společně s Jonassonem si počínali naprosto profesionálně. Rozstříhali zbytek oblečení, které měla Lisbeth Salanderová na sobě. Jedna sestra změřila pacientčin krevní tlak — 100/70 —, zatímco sám Jonasson přiložil dívce na hrudník stetoskop a poslechl si srdeční ozvy. Ty se zdály být v rámci možností pravidelné, s dechem to však bylo horší.

Doktor Jonasson okamžitě a bez jakýchkoli pochybností označil Lisbethin stav za kritický. Ránu v kyčli a v rameni mohou odložit, postačí pár kusů obinadla nebo dokonce i páska, kterou jí rány zalepila nějaká osvětlená duše. Důležitá je hlava. Doktor Jonasson pacientku okamžitě poslal na CT — počítačový tomograf nemocnice zakoupila za peníze daňových poplatníků.

Anders Jonasson byl modrooký blondák a pocházel z Umeå. Dvacet let pracoval pro Sahlgrenovu a Východní nemocnici střídavě jako vědecký pracovník, patolog a lékař na pohotovosti. Měl vlastnost, která udivovala jeho kolegy a díky níž byl personál hrdý na to, že pracuje právě s ním; rozhodl se totiž, že během jeho služeb nezemře žádný pacient, a jakýmsi zázračným způsobem se mu opravdu dařilo udržet nulové konto. Někteří pacienti samozřejmě nepřežili, ale zemřeli až při následné léčbě, případně z jiných příčin než v důsledku jeho zákroků.

Jonassonův pohled na lékařské umění byl poněkud neortodoxní. Domníval se, že lékař má někdy tendenci činit ničím nepodložené závěry, kvůli kterým případ nesmyslně brzy vzdá, nebo naopak věnuje přes příliš času pokusům o zjištění přesné diagnózy, aby mohl určit správný léčebný postup. Tak to samozřejmě stálo v příručce, byl zde však jeden háček: pacientovi hrozilo nebezpečí, že během dalších vyšetření zemře. V nejhorším případě lékař došel k závěru, že se jedná o beznadějný případ, a rozhodl o přerušení léčby.

Anders Jonasson však neměl nikdy předtím na příjmu pacienta s kulkou v hlavě. Tady bude zřejmě nutný zásah neurochirurga. Věděl, že jde o příliš komplikovaný zákrok, ale ihned si uvědomil, že má víc štěstí než rozumu. Dříve než se důkladně umyl a převlékl do operačního oděvu, zavolaal Hannu Nicanderovou.

„V Karolínské nemocnici ve Stockholmu pracuje jeden americký profesor, jmenuje se Frank Ellis, a právě teď je v Göteborgu. Je to

známá kapacita na výzkum mozku a navíc můj dobrý kamarád. Bydlí v hotelu Radisson na Avenyn. Mohla byste mi zjistit telefonní číslo do hotelu?“

Zatímco Anders Jonasson čekal na rentgenové snímky, vrátila se Hanna Nicanderová s telefonním číslem. Anders pohlédl na hodiny — byla jedna hodina a čtyřicet dva minut — a zvedl sluchátko. Noční recepční v hotelu Radisson neměla nejmenší chuť přepojovat v tuhle hodinu do pokoje hostů jakékoli hovory a doktor Jonasson musel poněkud ostrým tónem vysvětlit, že se jedná o kritickou situaci.

„Dobré ráno, Franku,“ pozdravil Anders Jonasson, když dotyčný konečně zvedl sluchátko. „Tady je Anders. Slyšel jsem, že jsi v Göteborgu. Nemáš chuť zajet do Sahlgrenovy nemocnice a asistovat mi při operaci mozku?“

„*Are you bullshitting me?*“ ozvalo se pochybovačně na druhém konci drátu. Ačkoli tu Frank Ellis žil mnoho let a mluvil plynně švédsky — byť s americkým přízvukem —, stále používal především angličtinu. Anders Jonasson mluvil švédsky a Ellis mu odpovídal anglicky.

„Franku, mrzí mě, že jsem nestihl tvou přednášku, ale říkal jsem si, že bys mi mohl dát pár soukromých lekcí. Mám tu mladou ženu s kulkou v hlavě. Střela vešla do lebky těsně nad levým uchem. Nevola bych ti, kdybych nepotřeboval konzultaci. A sotva bych našel někoho lepšího.“

„Myslíš to vážně?“ zeptal se Frank Ellis.

„Je to asi pětadvacetiletá dívka.“

„A někdo ji střelil do hlavy?“

„Má v ní vstřelový otvor, výstřelový chybí.“

„A pacientka žije?“

„Tep slabý, ale pravidelný, dech nepravidelný, krevní tlak 100/70. Navíc má projektil v rameni a v kyčli. Ale o tyhle věci se postarám sám.“

„To zní vážně slibně,“ opáčil profesor Ellis.

„Slibně?“

„Pokud má někdo kulku v hlavě a žije, tak je to bezpochyby slibná situace.“

„Tak budeš mi asistovat?“

„No, víš, strávil jsem příjemný večer s kamarády. Do postele jsem se dostal v jednu a v krvi mám zřejmě ještě pořád slušné promile...“

„Rozhodovat a operovat budu já. Ale potřebuju, aby mi někdo asistoval a upozornil mě, kdybych dělal něco špatně. A upřímně řečeno, i na plech namazaný profesor Ellis je na poranění mozku zřejmě o pár tříd lepší než já.“

„Fajn. Přijedu. Ale mám to u tebe.“

„Před hotelem budeš mít taxík.“

Profesor Frank Ellis si posunul brýle do čela a poškrábal se na zátylku. Pohled upíral na monitor, na němž bylo vidět každíčkový záhyb mozku Lisbeth Salanderové. Ellisovi bylo třiapadesát let, měl uhlově černé, místy prošedivělé vlasy, tmavou bradku a vypadal, jako by hrál některou z vedlejších rolí v americkém seriálu *Pohotovost*. Na jeho postavě bylo patrné, že tráví každý týden několik hodin v posilovně.

Franku Ellisovi se ve Švédsku líbilo. Přišel sem na konci sedmdesátých let na výměnný pobyt jako vědecký pracovník a zůstal zde celé dva roky. Poté se do Švédska ještě několikrát vrátil a na konec mu byla nabídnuta profesura na Karolínské univerzitě ve Stockholmu. Tehdy už byl mezinárodně uznávanou kapacitou.

Anders Jonasson znal Franka Ellise čtrnáct let. Poprvé se setkali na semináři ve Stockholmu a zjistili, že jsou oba vášniví muškaři, načež ho Anders pozval na rybářskou výpravu do Norska. Nikdy spolu však nepracovali.

„Mozek je veliká záhada,“ prohlásil profesor Ellis. „Výzkumu mozku se věnuju už dvacet let, vlastně ještě déle.“

„Já vím. Promiň, že jsem tě takhle odchytil, ale...“

„Pchá.“ Frank Ellis odmítavě mávl rukou. „Až pojedeme příště na ryby, bude tě to stát flašku Cragganmore.“

„Dobře. To jsem z toho vyvázl dost lacino.“

„Když jsem před několika lety pracoval v Bostonu, měl jsem jednu pacientku — psal jsem o tom případu v *New England Journal of Medicine*. Byla to dívka ve stejném věku jako tahle. Právě šla na univerzitu, když po ní někdo střelil z luku. Šíp se jí zabodl nad levé obočí a vyšel ven téměř uprostřed zátylku.“

„A ona to přežila?“ otázal se ohromeně Jonasson.

„Když ji přivezli na pohotovost, vypadalo to příšerně. Šíp jsme odstříhli a hned jsme jí udělali CT hlavy. Prošel přímo mozkem. Podle veškerých rozumných prognóz už měla být mrtvá nebo alespoň utrpět rozsáhlé trauma a upadnout do kómatu.“

„A v jakém byla stavu?“

„Celou dobu byla při vědomí. A nejen to; byla přirozeně hrozně vyděšená, ale přemýšlela zcela racionálně. Jejím jediným problémem byl šíp v hlavě.“

„A co jsi udělal?“

„No, vzal jsem kleště, zbytek šípů jsem vytáhl a ránu přelepil náplastí. Zhruba tak nějak.“

„A dostala se z toho?“

„Byla samozřejmě v kritickém stavu, ale, upřímně řečeno, mohli jsme tu žábu poslat domů ve stejný den, co jsme ji přijali. Nikdy jsem neměl zdravějšího pacienta.“

Anders Jonasson zapřemýšlel, jestli si z něj Ellis nestřílí.

„Na druhé straně,“ pokračoval Ellis, „jsem před pár lety léčil ve Stockholmu dvaadváctiletého chlapíka, který se bouchl do hlavy o okenní rám, byl to jen slabý náraz. Udělalo se mu špatně a jeho stav se najednou zhoršil do té míry, že ho převezli sanitkou na pohotovost. Když jsem ho přijímal, byl v bezvědomí. Měl malou bouli a krvácení nestálo za řeč, ale už se neprobral a po devíti dnech na intenzivce zemřel. Dodnes nevíme proč. Do pitevního protokolu jsme napsali, že příčinou smrti bylo krvácení do mozku v důsledku nehody, ale nikdo z nás s tímhle závěrem spokojený nebyl. Krvácení bylo tak nepatrné a takového typu, že mělo zůstat úplně bez následků. Přesto mu selhala játra, ledviny, srdce i plíce. Čím jsem starší, tím víc mi to připadá jako ruleta. Osobně jsem přesvědčený o tom, že se nám nikdy nepodaří přesně zjistit, jak mozek funguje. Co hodláš dělat?“

Ellis poklepal tužkou na obrazovku.

„Doufal jsem, že mi to povíš ty.“

„Chci slyšet tvůj názor.“

„No, za prvé to vypadá na kulku malé ráže. Vešla do hlavy spánkem a uvízla asi čtyři centimetry hluboko v mozku. Leží u laterálního ventrikulu a způsobila hematom.“

„A co s tím?“

„Abych použil tvou terminologii — vezmu kleště a vytáhnu projektil stejnou cestou, kudy vletěl do hlavy.“

„Skvělý návrh. Já bych jen na tvém místě použil spíš tu nejtenčí pinzetu.“

„Takhle jednoduše?“

„Co jiného se dá v tomhle případě dělat? Můžeme kulku nechat tam, kde je, a ta holka tu s ní může být třeba do sta let, ale je to sázka do loterie. Mohla by se u ní rozvinout epilepsie, migrény a všechny možné neduhy. A neznám nic otravnějšího, než jí za rok kvůli operaci znovu trepanovat lebku, když už rána bude zacelená. Projektil leží kousek od důležitých cév. V tomhle případě bych ho doporučil vyndat, ale...“

„Co myslíš tím ale?“

„Střela mi starosti nedělá. To mě na poranění mozku fascinuje — pokud to děvče přežilo s kulkou v hlavě, znamená to, že zřejmě přežije i potom, co ji vyndáme. Problém bude spíš v tomhle.“ Ellis ukázal na obrazovku. „Kolem střelného kanálu je spousta kostních fragmentů. Vidím tu alespoň tucet několik milimetrů dlouhých úlomků a některé z nich už pronikly do mozkové tkáně. Právě ty ji můžou zabít, pokud nebudeš opatrný.“

„Tahle část mozku souvisí s řečí a numerickými schopnostmi?“

Ellis pokrčil rameny.

„Nesmysly. Nemám ani tušení, k čemu právě tyhle šedé buňky vlastně jsou. Uděláš, co bude ve tvých silách. Ty budeš operovat a já ti budu koukat přes rameno. Můžu si vypůjčit operační oděv a roušku? A někde se umýt?“

Mikael Blomkvist pohlédl na hodiny a zjistil, že je něco po třetí ráno. Na rukou měl želízka. Na chvíli zavřel oči. Byl k smrti unavený, ale v krvi měl vysokou hladinu adrenalinu. Otevřel oči a rozzuřeně pohlédl na policejního komisaře Thomase Paulssona, který mu pohled ohromeně oplatil. Seděli u kuchyňského stolu v bílém selském stavení zvaném Gosseberga nedaleko Nossebro, o jehož existenci se Mikael poprvé dozvěděl před dvanácti hodinami.

Situace byla katastrofální.

„Idiote,“ řekl Mikael.

„Co si to...“

„Idiote,“ prohlásil znovu Mikael. „Říkal jsem vám sakra, že je strašně nebezpečný. Říkal jsem vám, že s ním musíte zacházet jako s odjištěným granátem. Už odkrágloval alespoň tři lidi, vypadá jako opancéřovaný robot a vraždí holýma rukama. A vy tam pošlete dva městský policajty, aby ho zabásli, jako kdyby měli zatknout ožralu na ulici.“

Mikael znovu zavřel oči. Rád by věděl, co se během téhle noci ještě zhatí.

Těsně po půlnoci našel těžce zraněnou Lisbeth Salanderovou. Ihned zalarmoval policii a podařilo se mu přemluvit záchrannou službu, aby na místo vyslala helikoptéru pro převoz Lisbeth do nemocnice. Neprodleně popsal všechna její zranění včetně vstřelového otvoru v hlavě a byl vyslyšen jakousi osvícenou a vstřícnou osobou, která si uvědomila, že dívka potřebuje okamžitou lékařskou pomoc.

Přesto helikoptéra dorazila až po půl hodině. Mikael zašel do chlěva sloužícího jako garáž, vyvezl z něj oba vozy a zapnul světla, kterými ozářil pole a vyznačil tak pilotovi přistávací plochu.

Posádka helikoptéry včetně dvou přítomných zdravotníků si počínala zkušeně a profesionálně. Jeden ze záchranářů poskytl Lisbeth první pomoc, zatímco druhý se postaral o Alexandra Zalaščenka, známého také pod jménem Karl Axel Bodin. Zalaščenko byl otec Lisbeth Salanderové a její nejzapřisáhlejší nepřítel. Pokusil se ji zabít, ale nepodařilo se mu to. Mikael našel těžce zraněného Zalaščenka v kůlně s roztržitou nohou a sečnou ránou v obličeji, což nevěstilo nic dobrého.

Během čekání na helikoptéru udělal Mikael pro Lisbeth vše, co bylo v jeho silách. Z prádelníku vzal čisté prostěradlo, roztrhal ho a obvázal jí rány. Všiml si, že sražená krev na otvoru v hlavě vytvořila jakousi zátku, a Mikael nevěděl, zda ji má ovázat nebo ne. Nakonec Lisbeth ovinul cárem prostěradla i hlavu, především proto, aby se do rány nedostala infekce a nečistota. Poté zastavil krvácení z boku a z ramene nejjednodušším možným způsobem: ve skřínce našel roličku silné stříbrné lepicí pásky, kterou rány přelepil. Vlhkým ručníkem Lisbeth omyl obličej a pokusil se setřít nejhorší špínu.

Zalaščenkovi v kůlně žádnou pomoc neposkytl. S klidnou myslí si řekl, že na něj upřímně řečeno zvyšoka kašle.

Během čekání na helikoptéru ale zavolal Erice Bergerové a zpravil ji o situaci.

„Nejsi zraněný?“

„Já jsem v pořádku,“ odpověděl Mikael. „Lisbeth je zraněná.“

„Chudák holka,“ prohlásila Erika Bergerová. „Večer jsem si přečetla ten Björckův spis. Co s tím uděláme?“

„Teď nemám sílu se tím zabývat,“ odvětil Mikael.

Během rozhovoru s Erikou se Mikael posadil na podlahu vedle pohovky a nespustil oči z Lisbeth Salanderové. Vyzul jí boty a svlékl kalhoty, aby jí mohl obvázat kyčel, a náhodně položil ruku na kus oděvu, který odhodil na zem. V kapse nahmatal jakýsi předmět a vytáhl z ní Palm Tungsten T3.

Mikael svraštil obočí a zamyšleně hleděl na počítač. Když zaslechl vrčení helikoptéry, zastrčil ho do vnitřní kapsy u bundy. Poté — dokud zde byl ještě sám — se sklonil k Lisbeth a prohledal jí kapsy. Našel další svazek klíčů k bytu na Mosebacke a pas vystavený na jméno Irene Nesserová. Oba předměty rychle schoval do přihrádky své tašky na laptop.

První policejní vůz s Fredrikem Torstenssonem a Gunnarem Anderssonem ze stanice v Trollhättanu dorazil několik minut po přiletu helikoptéry se záchranáři. Za nimi následoval policejní komisař Thomas Paulsson, který se neprodleně ujal velení. Mikael šel k němu a pokusil se mu vysvětlit, co se stalo. Zjistil, že Paulsson je nafoukaný a rigidní pitomec. Jakmile se na místě objevil on, všechno se zvrtilo.

Komisař nejevil žádné známky toho, že chápe, co mu Mikael říká. Byl velice nervózní a na vědomí vzal jedině fakt, že zraněná dívka ležící na podlaze vedle pohovky je pachatelka tří vražd Lisbeth Salanderová. Komisař Paulsson se asi třikrát po sobě s velkým zájmem otázel zdravotníků — kteří nevěděli, kam dřív skočit —, zda může dívku na místě zatknout. Nakonec jeden ze záchranářů vstal a zařval na něj, ať se od nich drží na vzdálenost paže.

Poté se Paulsson zaměřil na rozsekaného Alexandera Zalaščenka ležícího v kůlně a Mikael zaslechl, jak hlásí do vysílačky, že se Salanderová zřejmě pokusila zavraždit další osobu.

Paulsson zjevně nevěnoval pozornost ani slovu z toho, co se mu Mikael pokoušel sdělit. Mikael v té chvíli dostal na komisaře strašnou zlost a zvýšeným hlasem ho vyzval, aby okamžitě zavolal kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému do Stockholmu. Vytáhl mobil a nabídl Paulssonovi, že sám vytuká číslo. Paulssona to však nezajímalo.

Poté se Mikael dopustil dvou přehmatů.

Rozhodně komisaři sdělil, že skutečným pachatelem tří vražd je jistý Ronald Niedermann, stavěný jako opancéřovaný robot, trpící chorobou zvanou kongenitální analgezie, který právě teď sedí svázaný v příkopu u silnice na Nossebro. Popsal Paulssonovi, kde Niedermanna najde, a doporučil mu, aby na jeho zadržení policie zmobilizovala celou ozbrojenou pěší četu. Paulsson se zeptal, jak se Niedermann ocitl v příkopu, a Mikael se mu otevřeně přiznal, že dotyčného zneškodnil právě on, jelikož na něj mířil zbraní. „Vy jste na někoho mířil zbraní?“ otázal se komisař Paulsson.

V tom okamžiku si Mikael uvědomil, že Paulsson je korunovaný vůl. Měl vzít mobil, sám zavolat Bublanskému a požádat ho, aby zasáhl a rozptýlil tak hustou mlhu, která komisaře zjevně obestírala. Namísto toho se však dopustil druhé chyby tím, že se pokusil předat Paulssonovi zbraň, kterou měl v kapse u bundy; jednalo se o pistoli Colt 1911 Government, kterou našel téhož dne odpoledne v bytě Lisbeth Salanderové ve Stockholmu a s jejíž pomocí zneškodnil Ronalda Niedermanna.

Na základě tohoto sdělení však Paulsson Mikaela Blomkvista okamžitě zatkl za nezákonné držení zbraně. Poté komisař nařídil policistům Torstenssonovi a Anderssonovi, aby se odebrali na Mikaelem popsané místo u silnice na Nossebro a zjistili, zda je jeho tvrzení pravdivé a zda je k výstražné značce Pozor losi skutečně přivázan nějaký člověk. Pokud by tomu tak bylo, mají policisté dotyčnému nasadit želízka a přivést ho na usedlost Gosseberga.

Mikael se proti tomu okamžitě ohradil a vysvětlil komisaři, že Ronald Niedermann není typ člověka, který se nechá jen tak

zadržet a nasadit si želízka — je to mimořádně nebezpečný vrah. Jelikož Paulsson jeho protesty ignoroval, Mikaela přemohla únava a beznaděj. Sdělil komisaři, že je neschopný idiot, a na Torstenssona s Anderssonem zařval, ať je ani nenapadne Niedermanna odvazovat, dokud nepřivolají posily.

V důsledku tohoto výbuchu byla Mikaelovi nasazena želízka a skončil na zadním sedadle Paulssonova vozu, odkud s klením přihlížel, jak policisté odjíždějí svým služebním autem. Jediným světlým zábleskem v celé té mizérii byla skutečnost, že Lisbeth Salanderovou přenesli do helikoptéry, která zmizela nad vršky stromů směrem k Sahlgrenově nemocnici. Mikael se cítil úplně bezmocný, odříznutý od veškerých informací, a nezbývalo mu než doufat, že se Lisbeth dostane odborné péče.

Doktor Anders Jonasson provedl dva hluboké řezy až k lebeční kosti a odhrnul kůži v okolí vstřelu. Otvor zafixoval svorkami. Asistující sestra opatrně odsála krev. Poté nastal nepříjemný okamžik, kdy musel použít trepan pro rozšíření otvoru v lebce. Celá procedura trvala nepříjemně dlouho.

Konečně byl trepanační návrť dostatečně velký k tomu, aby měl přístup k mozku Lisbeth Salanderové. Opatrně dovnitř zavedl sondu a rozšířil střelný kanál o několik milimetrů. Poté do otvoru zavedl tenčí sondu, s jejíž pomocí lokalizoval kulku. Na rentgenovém snímku viděl, že se projektil vzhledem ke střelnému kanálu vychýlil o čtyřicet pět stupňů.

Sondou opatrně ohledal okraj kulky a po řadě neúspěšných pokusů se mu ji podařilo malinko nadzvednout a natočit do správné polohy.

Nakonec do otvoru vsunul tenkou chirurgickou pinzetu se zoubky zapadajícími do sebe. Pevně do ní uchopil projektil a vytáhl ho. Kulka vyšla z rány téměř bez odporu. Doktor ji vteřinu podržel proti světlu, zjistil, že vypadá neporušeně, a poté ji vložil do kádinky.

„Otrít,“ řekl Jonasson a jeho příkaz byl vzápětí splněn.

Pohlédl na EKG a viděl, že pacientčina srdeční činnost je stále pravidelná.

„Pinzetu.“

Doktor vzal ze stropního stativu velkou chirurgickou lupu a zaměřil se na odhalenou tkáň.

„Opatrně,“ řekl profesor Frank Ellis.

Během následujících pětačtyřiceti minut vytáhl Anders Jonasson z okolí střelného kanálu celých dvaatřicet kostních úlomků. Nejmenší z nich byl pouhým okem téměř neviditelný.

Zatímco se Mikael Blomkvist otráveně pokoušel vytáhnout mobilní telefon z kapsy u saka — což byl se spoutanýma rukama zjevně nadlidský úkol —, dorazilo na statek Gosseberga několik vozů s policisty a technickým personálem. Komisař Paulsson jim nařídil, aby důkladně prohledali přístavek a obytné stavení, v němž bylo zabaveno několik zbraní. Mikael jejich počínání odevzdaně přihlížel ze své pozorovatelný na zadním sedadle Paulssonova vozu.

Až po necelé hodině si komisař uvědomil, že se dosud nevrátili policisté Torstensson a Andersson, které pověřil zatčením Ronalda Niedermanna. Najednou se zatvářil znepokojeně, zavedl Mikaela Blomkvista do kuchyně a znovu ho vyzval, aby mu popsal cestu.

Mikael zavřel oči.

Když seděl v kuchyni s Paulssonem, ozvala se zásahovka, kterou komisař posléze vyslal policistům na pomoc. Gunnara Anderssona našli mrtvého se zlomeným vazem. Jeho kolega Fredrik Torstensson zůstal naživu, byl však vážně zraněný. Oba muži byli nalezeni v příkopu u výstražné značky Pozor losi. Jejich služební zbraně a policejní automobil byly ty tam.

Poměrně přehledná situace se v mžiku úplně změnila a komisař Paulsson měl zničenou na krku vraždu policisty a ozbrojeného bezohledného zabijáka na útěku.

„Idiote,“ zopakoval Mikael Blomkvist.

„Urážení nicoho nedosáhnete.“

„Tak v tomhle bodě se shodneme. Ale já vám za to vaše služební pochybení tak zavařím, že budete mít z ostudy kabát. Rozcupuju vás tak, že o vás budou psát na každé titulní straně jako o nejpitomějším policajtovi v zemi.“

Pohrůžka veřejným zostuzením byla zjevně to jediné, co na Thomase Paulssona účinkovalo. Zatvářil se znepokojeně.

„Co navrhujete?“

„Chci, abyste zavolaal kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému do Stockholmu. Okamžitě.“

Kriminální inspektorka Sonja Modigová se s trhnutím vzbudila, když se na druhém konci ložnice rozezvonil mobil připojený k nabíječce. Pohlédla na budík na nočním stolku a ke svému zoufalství zjistila, že je těsně po čtvrté hodině ranní. Poté se podívala na manžela, který dále spokojně pochrupeval. Nevzbudilo by ho ani střelení z děla. Sonja vyklopýtala z postele a vzala mobil.

Jan Bublanski, pomyslíla si. *Kdo jiný.*

„V Trollhättanu je boží dopuštění,“ sdělil jí šéf bez jakýchkoli formalit. „Vlak x 2000 ti jede v pět deset.“

„Co se stalo?“

„Blomkvist našel Salanderovou, Niedermanna a Zalaščenka. Blomkvist je zatčený za urážku veřejného činitele, za kladení násilného odporu a za nezákonné držení zbraně. Salanderovou převzeli do Sahlgrenovy nemocnice s kulkou v hlavě a Zalaščenka s ránou od sekery v lebce. Niedermann je na svobodě. V noci zavraždil policajta.“

Sonja Modigová dvakrát zamrkala a zmocnila se jí únava. Nejvíce ze všeho se jí chtělo zalézt zpátky do postele a vzít si měsíc dovolené.

„Vlak v pět deset. Dobře. Co mám dělat?“

„Vezmi si taxík na nádraží. Pojedeš s Jerkerem Holmbergem. Spojíte se s komisařem Paulssonem ze stanice na Trollhättanu. Právě on má zřejmě ten noční poprask na svědomí a podle Blomkvista je to ‚korunovanej vůl‘ — konec citátu.“

„Tys mluvil s Blomkvistem?“

„Je zatčený a nasadili mu želízka. Podařilo se mi přemluvit Pauls-sona, aby mu chvilku u ucha podržel sluchátko. Právě jedu na Kungsholmen a pokusím se vypátrat, co se vlastně stalo. Budeme ve spojení přes mobil.“

Sonja Modigová opět pohlédla na budík. Poté si objednala taxík a minutu se sprchovala. Vyčistila si zuby, pročísala vlasy, natáhla si černé kalhoty, černé tričko a šedé sako. Do tašky přes rameno zastrčila služební zbraň a nakonec si oblékla vínovou koženou

bundu. Poté probudila manžela, vysvětlila mu, kam jede, a sdělila mu, že se ráno musí postarat o děti. Právě když vyšla na ulici, zastavil před domem taxík.

Svého kolegu, kriminálního inspektora Jerkera Holmberga, hledat nemusela. Sonja předpokládala, že Jerker bude v restauračním voze, a nemýlila se. Už jí stačil koupit kávu a chlebiček. Pět minut mlčky snídali. Nakonec Jerker Holmberg odstrčil šálek.

„Asi bychom se měli přeškolit,“ prohlásil.

Ve čtyři hodiny ráno do Gossebergy konečně dorazil kriminální inspektor Marcus Erlander z oddělení vražd v Göteborgu a převzal vyšetřování od těžce zkrúšeného Thomase Paulssona. Erlander byl obtloustlý šedovlasý padesátník. Jedním z jeho prvních počinů bylo to, že zbavil Mikaela Blomkvista pout a nabídl mu zákusek a kávu z termosky. Posadili se do obývacího pokoje, aby si v soukromí pohovořili.

„Mluvil jsem s Bublanským,“ prohlásil Erlander. „Známe se už spoustu let. Oba se vám omlouváme za to, jak se k vám choval Paulsson.“

„Dnes v noci se mu podařilo zabít policistu,“ řekl Mikael.

Erlander přikývl. „Gunnara Anderssona jsem znal osobně. Sloužil dřív v Göteborgu a pak přešel k policii v Trollhättanu. Má doma tříletou holčičku.“

„Mrzí mě to. Pokoušel jsem se ho varovat...“

Erlander přikývl.

„To jsem pochopil. Ale šel jste na to moc zhurta, a tak jste skončil v poutech. To vy jste dostal Wennerströma. Bublanski říká, že jste drzý novinářský parchant a bláznivý soukromý čmuchal, ale že zřejmě neplácáte do větru. Můžete mi nějak srozumitelně vysvětlit, co se stalo?“

„Vlastně se jedná o vyřešení vraždy mých kamarádů, Daga Svenssona a Mii Bergmanové, a ještě jedné osoby, se kterou jsem v žádném přátelském vztahu nebyl... advokáta Nilse Bjurmana, bývalého poručníka Lisbeth Salanderové.“

Erlander přikývl.

„Jak sám víte, policie hledá Lisbeth Salanderovou už od Velikonoce. Byla podezřelá ze spáchání tří vražd. Pro začátek bych vám

rád vysvětlil, že Lisbeth Salanderová je v případě těch vražd nevinná. Dá se říct, že v téhle souvislosti byla něco jako oběť.“

„S případem Salanderové nemám ani v nejmenším co do činění, ale po tom všem, co se o ní psalo v novinách, se mi tvrzení o její nevině zdá trochu přitažené za vlasy.“

„Přesto je to pravda. Je nevinná. Tečka. Skutečný vrah se jmenuje Ronald Niedermann, a právě on dnes v noci oddělal vašeho kolegu Gunnara Anderssona. Pracuje pro Karla Axela Bodina.“

„Myslíte pro toho Bodina, co leží v Sahlgrenově nemocnici se sekerou v hlavě?“

„Vlastně se nedá říct, že by měl v téhle chvíli ještě sekeru v hlavě. Předpokládám, že si ho podala Lisbeth. Jeho skutečné jméno je Alexander Zalaščenko. Je to Lisbethin otec a bývalý nájemný vrah z ruské vojenské rozvědky. V sedmdesátých letech zběhl a až do pádu Sovětského svazu pracoval pro švédské tajné služby. Pak se živil jako gangster na volné noze.“

Erlander zamyšleně hleděl na postavu sedící před ním na pohovce. Tvář Mikaela Blomkvista se leskla potem, ale vypadal, že je promrzlý a na smrt unavený. Až do této chvíle argumentoval rozumně a souvisle, ale komisař Thomas Paulsson — jehož slovům už Erlander nedůvěřoval — ho varoval, že Blomkvist blábolil cosi o ruských agentech a o německých nájemných vrazích, což ve světě švédské kriminality nebyly právě běžné případy. Blomkvist zjevně došel ve svém líčení k bodu, kdy ho Paulsson přerušil. Ale v příkopu u silnice na Nossebro ležel jeden mrtvý a jeden zraněný policista a Erlander byl ochoten naslouchat. Přesto však nedokázal potlačit stopy nedůvěry.

„Dobře. Takže ruský agent.“

Blomkvist se mírně pousmál a zjevně si byl vědom toho, jak bláznivě jeho příběh zní.

„Bývalý ruský agent. Veškerá svá tvrzení můžu doložit.“

„Pokračujte.“

„V sedmdesátých letech patřil Zalaščenko ke špičkovým špio-nům. Pak zběhl a postaraly se o něj naše tajné služby. Na stará kolena se z něj stal gangster. Což podle mě není po pádu Sovětského svazu nic neobvyklého.“

„Aha.“

„Jak jsem už říkal, nevím přesně, co se dnes v noci stalo, ale Lisbeth se podařilo vypátrat otce, kterého patnáct let neviděla. Týral její matku tak, že na následky bití později zemřela. Pokusil se Lisbeth zabít a prostřednictvím Ronalda Niedermanna má na svědomí vraždu Daga Svenssona a Mii Bergmanové. Navíc je zodpovědný za únos Lisbethiny kamarádky Miriam Wu — určitě jste slyšel o tom známém zápasu o titul Paola Roberta, který vyboxoval v Nykvarnu.“

„Pokud Lisbeth Salanderová zaťala svému otci sekeru do hlavy, neřekl bych, že je zrovna nevinná.“

„Lisbeth Salanderová má v těle tři kulky. Myslím, že člověk má právo na sebeobranu. Rád bych věděl...“

„Co?“

„Lisbeth byla strašně umazaná od hlíny a z vlasů měla blátivý slepenec. V oblečení měla spoustu písku. Vypadá to, jako by ji někdo pohřbil zaživa. A Niedermann má zjevně ve zvyku své oběti zahrabávat do země. Policie ze Södertälje našla dva hroby u skladu v Nykvarnu, který vlastní klub Svavelsjö MC.“

„Vlastně jsou tři. Včera pozdě večer objevili další hrob. Ale pokud Lisbeth Salanderovou někdo postřelil a pohřbil, jak se tu mohla vynořit se sekerou v ruce?“

„Jak jsem říkal, nevím, co se tu dělo, ale Lisbeth má neskutečně tuhý kořínek. Pokoušel jsem se přemluvit Paulssona, aby sem přivolal hlídku se psy...“

„Ta už je na cestě.“

„To je dobře.“

„Paulsson vás zatkl za urážku veřejného činitele.“

„Protestuju. Nazval jsem ho neschopným idiotem a volem. V téhle souvislosti nelze žádný z těchto výrazů považovat za urážku.“

„Hmm. Ale taky jste zatčený za nezákonné držení zbraně.“

„Udělal jsem chybu, když jsem se mu tu zbraň snažil předat. Jinak se k věci odmítám vyjádřit bez rady se svým advokátem.“

„Dobře. Tak to teď necháme být. Musíme si promluvit o důležitějších věcech. Co víte o tom Niedermannovi?“

„Je to vrah. Něco s ním není v pořádku; měří přes dva metry a vypadá jako opancéřovaný robot. Zeptejte se Paola Roberta, ten s ním boxoval. Trpí kongenitální analgezií. Je to nemoc, kdy

člověku nefungují neurotransmitery v nervových zakončeních a díky tomu necítí bolest. Je Němec, narodil se v Hamburku a zamlada se paktoval se skiny. Je velice nebezpečný, a teď si běhá na svobodě.“

„Netušíte, kam by mohl mít namířeno?“

„Ne. Vím jen to, že se mi ho podařilo zneškodnit a připravit na zatčení, ale pak převzal velení ten vůl z Trollhättanu.“

Těsně před pátou hodinou ranní si doktor Anders Jonasson sundal zašpiněné chirurgické rukavice a hodil je do koše. Sestra stáhla pacientce střelnou ránu v kyčli obinadlem. Doktor pohlédl na oholenou a zjizvenou hlavu Lisbeth Salanderové, která v té chvíli byla již skrytá pod obvazy.

Najednou k ní pocítil něhu, jako častokrát k právě odoperovaným pacientům. Podle novin byla Lisbeth Salanderová psychopatická masová vražedkyně, jemu však nejspíše připomínala postřeleného vrabčáka. Anders zavrtěl hlavou a poté pohlédl na Franka Ellise, který ho pobaveně pozoroval.

„Jsi vynikající chirurg,“ prohlásil Ellis.

„Můžu tě pozvat na snídani?“

„Dostaneme tu někde palačinky s džemem?“

„Vafle,“ odvětil Anders Jonasson. „U mě doma. Jen zavolám ženě a pak si vezmeme taxík.“ Anders se zastavil a pohlédl na hodiny. „Ale když o tom tak přemýšlím, bude zřejmě lepší, když jí volat nebudu.“

Advokátka Annika Gianniniová se s trhnutím vzbudila. Otočila hlavu doprava a zjistila, že je za dvě minuty šest. První schůzku s klientem měla už v osm hodin. Otočila hlavu zpět a pohlédla na pokojně spícího manžela Enrica Gianniniho, který se probere nejdříve tak v osm.

Několikrát zamrkala, vstala, zapnula kávovar a šla se osprchovat. V koupelně si dala načas a poté si oblékla černé kalhoty, bílé tričko a červené sako. Opekla si dvě topinky, namazala je marmeládou, obložila sýrem a na plátky nakrájeným avokádem a odnesla si snídani do obývacího pokoje. Bylo přesně půl sedmé a v televizi začali vysílat ranní zprávy. Annika se napila kávy, a právě když

otevřela ústa, aby se zakousla do chleba, uslyšela hlavní novinku dne.

Jeden mrtvý a jeden těžce zraněný policista. Dramatické události předešlé noci, kdy byla zadržena hledaná pachatelka tří vražd Lisbeth Salanderová.

Annika zprvu nepochopila souvislost a v prvním okamžiku se domnívala, že policistu zavraždila Lisbeth Salanderová. Zprávy byly dost kusé, ale Annika si po chvíli uvědomila, že kvůli vraždě policisty bylo vyhlášeno pátrání po nějakém muži. Na nejmenovaného pětatřicetiletého vraha byl vydán celostátní zatykač. Lisbeth Salanderová ležela s těžkými zraněními v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu.

Annika přepnula televizi na jiný kanál, ale z nočních událostí nebyla o mnoho moudřejší. Vzala mobilní telefon a zavolala svému bratrovi Mikaelu Blomkvistovi. Dozvěděla se, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Pocítila osten strachu. Mikael jí volal předešlého večera těsně předtím, než se vydal do Göteborgu. Hledal Lisbeth Salanderovou. A vraha jménem Ronald Niedermann.

Po rozednění našla policie za přístavkem stopy krve. Pes sledoval stopu až k jámě na lesní mýtině, nacházející se asi čtyři sta metrů severovýchodně od statku Gosseberga.

Mikael šel s kriminálním inspektorem Erlanderem. Zamyšleně si místo prohlédli. V jámě i v jejím okolí byly zřetelné stopy po krvi.

Našli také značně poničené pouzdro na cigarety, které někdo zjevně použil jako lopatku na odhazování písku. Erlander vložil pouzdro do sáčku s důkazním materiálem a nález zaznamenal. Nasbíral také vzorky zakrvácených kousků hlíny. Jeden uniformovaný policista ho upozornil na špačka bez filtru z cigarety značky Pall Mall, ležícího asi metr od jámy. I ten skončil v sáčku s důkazním materiálem a byl opatřen nálepkou. Mikael si vzpomněl, že balíček pallmallek zahlédl na kuchyňské lince v Zalaščenkově domě.

Erlander pohlédl na oblohu a spatřil těžké dešťové mraky. Bouře, která se v noci rozpoutala nad Göteborgem, zjevně zamířila jižně od Nossebro, a bylo jen otázkou času, kdy se spustí liják. Obrátil se k uniformovanému policistovi a požádal ho, aby obstaral podehtovanou plachtu a jámu zakryl.

„Myslím, že jste měl pravdu,“ řekl Erlander nakonec. „Rozbor krve zřejmě potvrdí, že v té jámě ležela Lisbeth Salanderová, a hádal bych, že na tom pouzdře najdeme její otisky. Někdo ji postřelil a pohřbil, ale ona to musela nějakým záhadným způsobem přežít, vyhrabat se odsud a...“

„...a vrátit se na statek a zatnout sekeru Zalaščenkovi do lebky,“ dokončil větu Mikael. „Je strašně zatvrzelá a paličatá.“

„Ale jak si dokázala poradit s Niedermannem?“

Mikael pokrčil rameny. V tomto ohledu byl stejně překvapený jako Erlander.

KAPITOLA 2

Pátek 8. dubna

Sonja Modigová a Jerker Holmberg přijeli na nádraží v Göteborgu těsně po osmé hodině ranní. Od Bublanského obdrželi po telefonu nové instrukce: Gossebergu měli nechat plavat a namísto toho se měli vydat taxíkem do sídla krajské kriminálky západního Götalandu na náměstí Ernsta Fontella u Nya Ullevi. Čekali asi hodinu, než na stanici dorazil kriminální inspektor Erlander s Mikaelem Blomkvistem. Mikael pozdravil Sonju Modigovou, se kterou se setkal již předtím, a potřásl si rukou s Jerkerem Holmbergem. Poté se k Erlanderovi připojil jeden z kolegů a sdělil jim nejnovější informace o honu na Ronalda Niedermanna. Byla to krátká zpráva.

„Sestavili jsme vyšetřovací skupinu. Samozřejmě bylo vyhlášeno celostátní pátrání. V šest hodin ráno jsme našli policejní vůz v Alingsåsu. Tam stopy prozatím končí. Máme podezření, že vrah změnil vozidlo, ale krádež vozu zatím nikdo nehlásil.“

„A co média?“ zeptala se Modigová a omluvně pohlédla na Mikaela Blomkvista.

„Jedná se o vraždu policisty a pracujeme v plném nasazení. Na desátou hodinu svoláme tiskovou konferenci.“

„Máte nějaké zprávy o zdravotním stavu Lisbeth Salanderové?“ zeptal se Mikael Blomkvist. Cítil podivný nezájem o vše, co nějak souviselo s honem na Niedermanna.

„V noci ji operovali. Vyndali jí z hlavy kulku. Zatím se neprobrala.“

„Jak vypadá prognóza?“

„Pochopil jsem asi tolik, že se nedozvíme nic, dokud se neprobere. Ale podle doktora, který ji operoval, má velkou naději na přežití, pokud se nevyskytnou nějaké komplikace.“

„A Zalaščenko?“ zeptal se Mikael.

„Kdo?“ otázal se Erlanderův kolega, který dosud nebyl obeznámen se všemi zapeklitými podrobnostmi tohoto příběhu.

„Karl Axel Bodin.“

„Aha, tak toho dnes v noci taky operovali. Má ošklivou sečnou ránu v obličeji a další přímo pod česčkou. Je pořádně zřízený, ale nejedná se o životu nebezpečná zranění.“

Mikael přikývl.

„Vypadáte unaveně,“ podotkla Sonja Modigová.

„To tedy jo. Jsem už třetí den na nohou a ani oko jsem nezamhouřil.“

„Vlastně nám usnul v autě cestou z Nossebro,“ prohlásil Erlander.

„Zvládnete všechno vypovědět ještě jednou?“ zeptal se Holmberg. „Zatím to vypadá, že skóre mezi soukromými čmuchaly a policajty bude asi tři nula pro vás.“

Mikael se pousmál.

„Tuhle větu bych moc rád slyšel od Bublanského,“ prohlásil.

Všichni zamířili do jídelny na policejní stanici a nasnídali se. Mikael strávil celou půlhodinu vysvětlováním, jak si dal kousek po kousku dohromady celý Zalaščenkův příběh. Když skončil, policisté zamyšleně mlčeli.

„V tom příběhu je několik bílých míst,“ řekl nakonec Jerker Holmberg.

„Zřejmě ano,“ odpověděl Mikael.

„Nevysvětlil jste nám, jak jste se dostal k té utajené zprávě o Zalaščenkovi.“

Mikael přikývl.

„Našel jsem ji doma u Lisbeth Salanderové, když se mi konečně podařilo zjistit, kde se skrývá. A ta ji zřejmě zabavila v chatě advokáta Bjurmana.“

„Takže vy jste objevil skryš Lisbeth Salanderové?“ zeptala se Sonja Modigová.

Mikael přikývl.

„Kde bydlí?“

„Tu adresu si musíte vypátrat sami. Lisbeth si dala velkou práci s tím, aby své bydliště utajila, a já nemám v úmyslu ho nikomu prozradit.“

Modigová a Holmberg se maličko zamračili.

„Mikaeli... tady se ale jedná o vyšetřování vraždy,“ pronesla Sonja Modigová.

„Copak vám opravdu ještě nedošlo, že Lisbeth Salanderová je nevinná a že jí policie naprosto neslýchaným způsobem zničila pověst? Skupina lesbických satanistek, kde jste tohle sebrali? Pokud bude mít chuť vám sdělit, kde bydlí, jsem přesvědčen, že to udělá.“

„Je tu ale ještě jedna věc, kterou nechápu,“ trval na svém Holmberg. „Jak se k tomu všemu přichomýtl Bjurman? Říkáte, že se spojil se Zalaščenkem a chtěl po něm, aby zabil Salanderovou... ale proč by to dělal?“

Mikael dlouhou chvíli váhal.

„Hádal bych, že Zalaščenkovi zaplatil, aby Lisbeth Salanderovou oddělal. Měla skončit v tom skladu v Nykvarnu.“

„Bjurman byl její poručník. Jaký by mohl mít motiv k tomu, aby ji odklidil z cesty?“

„Je to složité.“

„Vysvětlíte mi to.“

„Měl k tomu zatraceně dobrý motiv. Lisbeth na něj něco věděla. Představovala hrozbu pro celou jeho budoucnost i kariéru.“

„A co vlastně udělal?“

„Podle mého bude nejlepší, když vám to vysvětlí sama Lisbeth.“

Mikael pohlédl Holmbergovi do očí.

„Zkusím hádat,“ pronesla Sonja Modigová. „Bjurman se na své svěřence něčeho dopustil.“

Mikael přikývl.

„Řekla bych, že se jednalo o nějaký sexuální zločin.“

Mikael pokrčil rameny a zdržel se jakýchkoli komentářů.

„Copak vy nevíte, co měl Bjurman vytetováno na břicho?“

„Na břicho?“

„Přes celé břicho měl amatérsky provedené tetování: *Jsem sadistická svine, dobytek a násilník*. Lámali jsme si hlavu nad tím, co to má znamenat.“

Mikael se najednou rozchechtal na celé kolo.

„Co je?“

„Přemýšlel jsem, jak se mu Lisbeth pomstila. Ale poslyšte... ze stejného důvodu jako v předešlém případě s vámi o tom nehodlám diskutovat. Jedná se o Lisbethino soukromí. To na ní byl spáchan zločin. To ona byla obětí. A ona sama se rozhodne, jestli vám o tom poví nebo ne. Je mi líto.“

Mikael vypadal, jako by se téměř omlouval.

„Znásilnění se má ohlásit na policii,“ prohlásila Sonja Modigová.

„V tom s vámi souhlasím. Ale k tomuhle znásilnění došlo před dvěma lety a Lisbeth o tom policii nikdy neřekla. Což zjevně naznačuje, že nic takového nemá v úmyslu. Můžu s ní v téhle věci jakkoli nesouhlasit, ale je to její rozhodnutí. A navíc...“

„Co?“

„Lisbeth nemá žádné zvláštní důvody se svěřovat policii. Když se jí naposledy pokoušela vysvětlit, co je Zalaščenko za svini, tak ji zavřeli do blázince.“

Když státní zástupce Richard Ekström požádal v pátek těsně před devátou hodinou ranní hlavního vyšetřovatele Jana Bublanského, aby se posadil na protější židli k jeho psacímu stolu, měl úzkostí stažený žaludek. Ekström si posunul brýle a pohladil si úhledně zastřiženou bradku. Situace vypadala chaoticky a nebezpečně. Celý měsíc byl vedoucím předběžného vyšetřování a tvrdě šel po Lisbeth Salanderové. Bezohledně ji popsal jako duševně chorou a společensky nebezpečnou psychopatku. Vypustil jisté informace a doufal, že mu budou užitečné při nadcházejícím soudním procesu. Všechno vypadalo velice slibně.

Ani v nejmenším nepochyboval o tom, že se Lisbeth Salanderová skutečně dopustila tří vražd a že celý proces poběží jako po másle; počítal s čistě propagandistickým představením, v němž bude hlavní roli hrát on sám. Pak se všechno nějak zvirtlo, objevil

se úplně jiný vrah a vznikl chaos, který zjevně stále ještě neskončil.
Zatracená Salanderová.

„No, tak jsme se dostali do pěkné kaše,“ začal Ekström. „Co pro mě máte dnes ráno za novinky?“

„Vydali jsme celostátní zatykač na Ronalda Niedermanna, ale stále je na svobodě. V této chvíli po něm pátráme kvůli vraždě policisty Gunnara Anderssona, ale předpokládám, že je namočený i do těch tří stockholmských vražd. Asi byste měl svolat tiskovku.“

Bublanski navrhl tiskovou konferenci jen proto, aby šéfa pozlobil. Ekström nenáviděl tiskové konference.

„Myslím, že bychom s tiskovkou měli ještě počkat,“ odpověděl rychle Ekström.

Bublanski potlačil úsměv.

„Tohle je především věc göteborgské policie,“ upřesnil svůj výrok Ekström.

„No jo, ale na místě činu v Göteborgu přece máme Sonju Modigovou a Jerkera Holmberga, kteří začali spolupracovat s místní policií...“

„S tiskovkou počkáme, dokud toho nebudeme vědět víc,“ rozhodl rázně Ekström. „Především mě zajímá, do jaké míry jste si jist tím, že Niedermann má něco společného s těmi stockholmskými vraždami.“

„Jako policajt bych na to vzal jed, ale s důkazy je to trochu horší. Vraždy se odehrály beze svědků a žádné slušné důkazy nemáme. Magge Lundin a Sonny Nieminen ze Svavelsjö MC odmítají vypovídat a předstírají, že o Niedermannovi v životě neslyšeli. Ale policistu Gunnara Anderssona zřejmě zavraždil on.“

„Přesně tak,“ odpověděl Ekström. „Právě teď je důležitá především ta vražda policisty. Ale povězte mi jedno... neexistuje něco, co by dokazovalo, že Salanderová je do těch vražd nějak zapletená? Nemohla ty vraždy provést společně s Niedermannem?“

„O tom pochybuju. A tuhle teorii bych rozhodně veřejně neventiloval.“

„Ale co s tím pak má ta holka společného?“

„Je to strašně zapeklitý případ. Přesně jak od začátku tvrdil Mikael Blomkvist, jde v něm o toho chlápka Zalu... o Alexandra Zalaščenka.“

Při vyslovení jména Mikaela Blomkvista se státní zástupce Ekström zjevně vyděsil.

„Zala je zběh a chladnokrevný ruský nájemný vrah z dob studené války,“ pokračoval Bublanski. „Přišel k nám v sedmdesátých letech a je to otec Lisbeth Salanderové. Po celou dobu nad ním držela ochrannou ruku nějaká frakce od tajných služeb a za všemi jeho zločiny zametala stopy. Jeden policajt se taky postaral o to, aby Lisbeth Salanderovou ve třinácti letech zavřeli do dětské psychiatrické léčebny, protože hrozilo, že prozradí tajemství o Zalaščenkovi.“

„Jistě chápete, že tohle je trochu silná káva. S takovou historkou sotva můžeme někde vyrukovat. Pokud jsem věc správně pochopil, veškeré informace o Zalaščenkovi podléhají utajení.“

„To na pravdě nic nemění. Mám důkazy.“

„Můžu se na ně podívat?“

Bublanski šéfovi přistrčil desky s policejní zprávou z roku 1991. Ekström zamyšleně hleděl na razítko, jímž byl dokument označen jako tajný, a ze spisové značky ihned poznal, že se jedná o bezpečnostní policii. Rychle prolistoval tlustý, téměř stostránkový svazek a náhodně si přečetl několik odstavců. Nakonec zprávu odstrčil.

„Musíme se pokusit udržet situaci trošku na uzdě, než se nám úplně vymkne z rukou. Takže Lisbeth Salanderovou zavřeli do cvokárny, protože se pokoušela oddělat svého tátu... toho Zalaščenka. A teď mu zatnula sekeru do lebky. Tohle musíme rozhodně pokládat za pokus o zabití. A musíme ji zatknout za postřelení Maggeho Lundina na Stallarholmenu.“

„Můžete si zatknout, koho chcete, ale na vašem místě bych si dal pozor.“

„Jestli se celá tahle povídačka o bezpečnostní policii dostane na veřejnost, bude z toho příšerný skandál.“

Bublanski pokrčil rameny. V popisu práce měl vyšetřování trestných činů, nikoli ututlávání skandálů.

„A ten parchant zatracená od tajných, Gunnar Björck? Jakou v tom případu hrál roli?“

„Je to jeden z hlavních aktérů. Právě je na nemocenské kvůli ploténce a bydlí na Smådalarö.“

„Dobře... o tajných službách zatím budeme držet jazyk za zuby. Teď řešíme vraždu policisty a nic jiného. Naším úkolem není dělat zmatky.“

„Tohle asi těžko ututláme.“

„Co tím myslíte?“

„Poslal jsem Curta Svenssona pro Björcka, aby ho předvedl k výslechu.“ Bublanski pohlédl na náramkové hodinky. „Právě teď by tam měl být.“

„Cože?“

„Vlastně jsem měl sám v plánu dopřát si to potěšení a navštívit Smådalarö, ale přišla mi do toho ta vražda policisty.“

„Nedal jsem vám povolení, abyste zatkl Björcka.“

„To máte pravdu. Ale o žádné zatčení se nejedná. Chci ho jen vyslechnout.“

„Tohle se mi vůbec nelíbí.“

„Richarde... věc se má tak. Lisbeth Salanderová byla už od dětství obětí několika právních přehmatů. Já v tom rozhodně nemám v úmyslu pokračovat. Můžete mě odvolat z funkce hlavního vyšetřovatele, ale pak budu nucen o celé věci napsat dost ostré hlášení.“

Richard Ekström se zatvářil, jako by spolkl pavouka.

Gunnar Björck, zástupce vedoucího útvaru pro zahraniční styky a informace, právě pobývajícím na nemocenské, otevřel dveře letní chaty na Smådalarö a pohlédl do tváře podsaditému, nakrátko ostříhanému blondatému chlapíkovi v černé kožené bundě.

„Hledám Gunnara Björcka.“

„To jsem já.“

„Curt Svensson, kriminální policie.“

Muž vytáhl legitimaci.

„Prosím?“

„Musím vás požádat, abyste mě doprovodil na Kungsholmen a pomohl policii při vyšetřování případu Lisbeth Salanderové.“

„Ehm... to musí být nějaký omyl.“

„O žádný omyl se nejedná,“ odtušil Curt Svensson.

„Já tomu nerozumím. Jsem taky policista. Myslím, že byste tu věc měl probrat se svým nadřízeným.“

„Právě můj nadřízený by s vámi rád mluvil.“

„Musím si zavolat a...“

„Zavolat si můžete i z Kungsholmenu.“

Gunnar Björck najednou rezignoval.

Stalo se. Už se z toho nevykroutím. Zatracený hajzl Blomkvist. Zatracená Salanderová.

„Jsem zatčený?“ zeptal se Björck.

„Prozatím ne. Ale pokud chcete, můžeme s tím něco udělat.“

„Ne... ne, samozřejmě s vámi půjdu. S radostí pomůžu kolegům od policie.“

„Tak prima,“ prohlásil Curt Svensson a vešel za ním do domu. Nespustil ho z očí, když si Björck oblékal kabát a vypínal kávovar.

V jedenáct hodin dopoledne si Mikael Blomkvist uvědomil, že jeho pronajatý vůz stále ještě stojí vedle stodoly u příjezdové cesty ke statku Gosseberga, ale byl tak unavený, že neměl sílu pro něj jet, a už vůbec ne řídit na nějakou delší vzdálenost. Požádal o radu inspektora Marcuse Erlandera a ten ochotně pověřil jednoho z kriminálních techniků, aby se s vozem vrátil do Göteborgu.

„To je odškodné za to, co jste dnes v noci zakusil.“

Mikael přikývl a odjel taxíkem do hotelu City na Lorensberské ulici u Avenyn. Objednal si jednolůžkový pokoj za osm set korun na noc. V pokoji se okamžitě svlékl a nahý se posadil na nerozeztlanou postel, vyndal z vnitřní kapsy u bundy Lisbethin kapesní počítač Palm Tungsten T3 a potěžkával ho v ruce. Stále ho udivovalo, že mu ho Thomas Paulsson nezabavil, když ho prohlížel, komisař však vycházel z předpokladu, že jde o Mikaelův počítač. Kromě toho nebyl oficiálně vzat do vazby ani podroben osobní prohlídce. Mikael chvíli přemýšlel a poté Palm vložil do tašky na laptop k cédéčku s nápisem *Bjurman*, které Paulssonovi rovněž ušlo. Byl si vědom toho, že vlastně zadržuje důkazní materiál, ale Lisbeth by s velkou pravděpodobností nechtěla, aby skončil v nesprávných rukou.

Mikael zapnul mobilní telefon, zjistil, že baterie je skoro vybitá, a připojil ho do nabíječky. Pak zavolał své sestře, advokátce Annice Gianniniové.

„Ahoj, sestřičko.“

„Co máš společného s tou noční vraždou?“ zeptala se okamžitě Annika.

Mikael jí stručně vypověděl, co se stalo.

„Aha. Takže Salanderová leží na intenzivce.“

„Přesně tak. Dokud se neprobere, o vážnosti jejích zranění se toho moc nedozvíme, ale bude potřebovat dobrého právníka.“

Annika Gianniniová se na chvíli zamyslela.

„Ty myslíš, že by chtěla mě?“

„Pravděpodobně nebude chtít vůbec žádného advokáta. Není to typ, který by někoho prosil o pomoc.“

„Myslím, že by nejspíš potřebovala obhájce zaměřeného na trestní právo. Ráda bych si prošla tvou dokumentaci.“

„Zavolej Erice, pořídí ti kopii.“

Když domluvili, Mikael zavolal Erice Bergerové. Erika mobil nezvedala, takže zmáčkl číslo do redakce *Milénia*. Telefon vzal Henry Cortez.

„Erika je někde venku,“ sdělil mu Henry.

Mikael Henrymu stručně vysvětlil, co se stalo, a požádal ho, aby všechny informace předal šéfredaktorce *Milénia*.

„Dobře. Tak co budeme dělat?“ zeptal se Henry.

„Dnes nic,“ odvětil Mikael. „Musím se vyspat. Pokud se nestane nic nečekaného, přijedu ráno do Stockholmu. *Milénium* svou verzi zveřejní v dalším čísle, takže na to máme skoro měsíc.“

Mikael ukončil hovor, zalezl do postele a během třiceti vteřin usnul.

Zástupkyně krajského policejního ředitele Monica Spångbergová zaklepala tužkou o svou sklenici s minerálkou a požádala o ticho. Kolem konferenčního stolu v její kanceláři sedělo deset osob, tři ženy a sedm mužů. Shromáždění se skládalo z vedoucího oddělení vražd, tří kriminálních inspektorů, mezi nimiž byl i Marcus Erlander, a zaměstnance tiskového oddělení göteborgské policie. Na poradu byla přizvána i vedoucí předběžného vyšetřování Agneta Jervasová a kriminální inspektoři ze Stockholmu — Sonja Modigová a Jerker Holmberg. Dva posledně jmenovaní zde byli proto, aby místní policie dala najevo, že má dobrou vůli spolupracovat

s kolegy z hlavního města, a možná také proto, aby viděli, jak má správné policejní vyšetřování vypadat.

Monica Spångbergová bývala mezi mužským osazenstvem dost často jedinou ženou a říkalo se o ní, že nemarní čas formalitami a sladkými řečičkami. Vysvětlila zúčastněným, že krajský ředitel je právě na služební cestě, na konferenci Europolu v Madridu, avšak poté, co se dozvěděl o vraždě policisty, pobyt přerušil a přijede někdy ve večerních hodinách. Pak se obrátila přímo k vedoucímu oddělení vražd Andersi Pehrsonovi a požádala ho, aby shrnul situaci.

„Asi před deseti hodinami byl na silnici na Nossebro zavražděn náš kolega Gunnar Andersson. Známe jméno vraha, je to nějaký Ronald Niedermann, ale nemáme žádnou jeho fotografii.“

„Ve Stockholmu máme asi dvacet let starou Niedermannovu fotku. Dal nám ji Paolo Roberto, ale je skoro nepoužitelná,“ řekl Jerker Holmberg.

„Dobře. Odcizený policejní vůz jsme našli dnes ráno u Alingsås-u. Stál v jedné boční ulici asi tři sta padesát metrů od nádraží. Ráno nikdo odcizení automobilu nehlásil.“

„A co pátrání?“

„Hlídáme vlaky do Stockholmu a do Malmö. Vyhlásili jsme celostátní pátrání a informovali jsme policii v Norsku a v Dánsku. V téhle chvíli se na pátrání podílí asi třicet policistů a celý sbor má přirozeně oči na stopkách.“

„Stopy žádné?“

„Ne. Alespoň prozatím. Ale člověka tak neobvyklého vzhledu, jako je Niedermann, by nemělo být těžké najít.“

„Ví někdo, jak je na tom Fredrik Torstensson?“ otázal se kriminální inspektor z oddělení vražd.

„Leží v Sahlgrenově nemocnici. Je těžce zraněný, skoro jako po autonehodě. Člověku se nechce věřit, že by někdo dokázal způsobit taková zranění holýma rukama. Má zlomenou nohu, roztříštěná žebra, pohmožděný krční obratel, a navíc mu hrozí, že bude do konce života částečně ochrnutý.“

Všichni po několik vteřin rozjímalí nad kolegovou situací, načež se slova opět ujala Spångbergová a obrátila se k Erlanderovi.

„Co se v té Gosseberze vlastně stalo?“

„Stalo se to, že tam přijel Thomas Paulsson.“

Většina shromážděných společně zaúpěla.

„Proč ho ksakru někdo nepošle do penze? Vždyť je to chodící pohroma.“

„Paulssona dobře znám,“ prohlásila ostře Monica Spångbergová. „Ale během posledních... no, řekněme dvou let jsem na něj žádné stížnosti neslyšela.“

„Policejní ředitel je přece Paulssonův starý známý a snažil se mu pomoci tím, že nad ním držel ochrannou ruku. Nemyslím tím nic zlého, nijak ho proto nekritizuju. Ale dnes v noci se Paulsson choval tak podivně, že věc ohlásilo několik jeho kolegů.“

„V jakém smyslu?“

Marcus Erlander pohlédl na Sonju Modigovou a na Jerkera Holmberga. Zjevně byl na rozpacích, že má jejich organizační nedostatky probírat před kolegy ze Stockholmu.

„Nejpodivnější ze všeho bylo to, že pověřil jednoho z techniků, aby sepsal veškerý inventář kůlny, ve které jsme našli Zalaščenka.“

„Inventář kůlny?“ podivila se Spångbergová.

„Jo... tedy... chtěl přesně vědět, kolik je tam polen. Aby zpráva byla úplná.“

Kolem konferenčního stolu se rozhostilo tíživé ticho, takže Erlander rychle pokračoval.

„Dnes ráno jsme zjistili, že Paulsson užívá přinejmenším dvoje psychofarmaka, neurol a efektin. Vlastně by měl být na neschopence, ale svůj stav před kolegy tajil.“

„Jaký stav?“ otázala se ostře Spångbergová.

„Samozřejmě přesně nevím, co mu je — lékař musí zachovat lékařské tajemství —, ale tyhle léky působí na potlačení úzkosti a částečně povzbuzují. Prostě z nich byl v noci trochu mimo.“

„Panebože,“ pronesla důrazně Spångbergová. Tvářila se jako bouřka, která se v ranních hodinách přehnala nad Göteborgem. „Chci s Paulssonem mluvit. Hned.“

„To bude asi trochu problém. Ráno se z přílišného vypětí zhroutil a odvezli ho do špitálu. Jednoduše jsme měli strašnou smůlu, že zrovna sloužil.“

„Můžu se na něco zeptat?“ otázal se vedoucí oddělení vražd. „Takže Paulsson v noci zatkl Mikaela Blomkvista?“

„Sepsal o tom hlášení a obvinil Blomkvista z urážky veřejného činitele, z kladení násilného odporu při zatýkání a z nezákonného držení zbraně.“

„Co tomu říká Blomkvist?“

„Přiznává urážku veřejného činitele, ale tvrdí, že šlo o krizovou situaci. Říká, že ten jeho násilný odpor spočíval v ostrém verbálním pokusu zadržet Torstenssona a Anderssona, aby Niedermanna nezatýkali na vlastní pěst a počkali na posily.“

„A svědci?“

„Přece policista Torstensson. Chci říct, že ani za mák nevěřím tomu Paulssonovu obvinění z kladení násilného odporu. Je to klasické protiobvinění, aby tak mohl v budoucnu odmítnout Blomkvistovy stížnosti.“

„Ale Blomkvist přece toho Niedermanna zneškodnil na vlastní pěst, nebo ne?“ otázala se Agneta Jervasová.

„Protože na něj mířil zbraní.“

„Takže Blomkvist měl zbraň. Pak na tom jeho zatčení alespoň něco málo bude. Kde k ní přišel?“

„K tomu se odmítá vyjádřit, dokud si nepromluví se svým právníkem. Ale Paulsson Blomkvista zatkl ve chvíli, kdy se mu tu zbraň pokoušel *předat*.“

„Měla bych jeden neformální návrh,“ řekla opatrně Sonja Modigová.

Všichni na ni pohlédli.

„V průběhu vyšetřování jsem se s Blomkvistem několikrát setkala, a i když je to novinář, má všech pět pohromadě. Předpokládám, že právě vy rozhodnete, jak to bude s tím jeho obviněním...“ Sonja pohlédla na Agnetu Jervasovou a ta přikývla. „V tom případě — urážka a kladení odporu jsou nesmysly a předpokládám, že je automaticky odepíšete.“

„Zřejmě ano. Ale to nezákonné držení zbraně je poněkud závažnější problém.“

„Já bych navrhovala s tím ještě chvílku počkat. Blomkvist si celý ten příběh dal dohromady sám a má před policií pořádný náskok. Bude pro nás mnohem užitečnější, když s ním budeme vycházet a spolupracovat, než aby roznosl v médiích celý sbor na kopytech.“

Sonja zmlkla. Po několika vteřinách si odkašlal Marcus Erlander. Když si přisadila Sonja Modigová, nechtěl za ní zůstat pozadu. „Já s tím úplně souhlasím. I mně Blomkvist připadal jako rozumný člověk. Taky jsem se mu omluvil za to noční zacházení. Zdálo se, že věc nehodlá nijak rozmazávat. Navíc jedná férově. Vypátral bydliště Lisbeth Salanderové, ale nechce prozradit její adresu. Veřejné diskuse s policií se nebojí... a právě teď je v pozici, kdy jeho hlas bude mít v médiích stejnou váhu jako kterékoli obvinění od Paulssona.“

„Ale odmítá policii předat informace o Salanderové, nebo se mýlím?“

„Říká, že se musíme zeptat jí.“

„O jakou zbraň se jednalo?“ dotázala se Jervasová.

„O Colt 1911 Government. Sériové číslo neznámé. Poslal jsem zbraň technikům, ale zatím nevíme, jestli byla ve Švédsku použita v souvislosti s nějakým trestným činem. Pokud ano, tak se celá věc dostane do trošku jiného světla.“

Monica Spångbergová pozvedla tužku.

„Agneto, sama rozhodnete, jestli chcete zahájit předběžné vyšetřování Blomkvista. Navrhovala bych počkat na zprávu z technického oddělení. A teď půjdeme dál. Ten chlap Zalaščenko — co nám o něm můžou říct naši stockholmští kolegové?“

„Věc se má tak, že o Zalaščenkovi i o Niedermannovi jsme poprvé slyšeli včera odpoledne,“ odpověděla Sonja Modigová.

„Myslel jsem, že ve Stockholmu honíte nějakou skupinu lesbických satanistek,“ prohlásil jeden z göteborgských policistů. Několik dalších se pousmálo. Jerker Holmberg si zaujatě prohlížel nehty. Na otázku odpověděla Sonja Modigová.

„Čistě mezi námi, i my máme na oddělení takového ‚Thomase Paulssona‘ a liga lesbických satanistek byla jedna z vedlejších stop, které se dotýčný chytil.“

Poté Sonja Modigová s Jerkerem Holmbergem asi půlhodinu líčili kolegům, k čemu při vyšetřování došli.

Když skončili, rozhostilo se u stolu dlouhé ticho.

„Jestli je to o Gunnaru Björckovi pravda, tak bude tajnejm pěkně horko,“ shrnul to nakonec zástupce vedoucího oddělení vražd.

Všichni přikýkli. Agneta Jervasová zvedla ruku.

„Pokud tomu správně rozumím, tak se vaše podezření z velké části zakládají na domněnkách a indicích. Jako státní zástupkyně bych potřebovala skutečné důkazy.“

„Toho jsme si vědomi,“ odpověděl Jerker Holmberg. „Myslím, že zhruba víme, co se stalo, ale musíme ještě zodpovědět spoustu otázek.“

„Pokud vím, tak jste pracovali na odkrývání hrobů v Nykvarnu u Södertälje,“ řekla Spångbergová. „O kolik vražd se v tom případu vlastně jedná?“

Jerker Holmberg unaveně zamrkal.

„Začali jsme třemi vraždami ve Stockholmu — právě kvůli nim jsme pátrali po Lisbeth Salanderové. Šlo o advokáta Bjurmana, o novináře Daga Svenssona a o doktorandku Miu Bergmanovou. U skladu v Nykvarnu jsme zatím objevili tři hroby. V jednom z nich jsme našli známého dealera a chmatáka, rozřezaného na kousky. Ve druhém hrobě byla žena, kterou se nám zatím nepodařilo identifikovat. A ten třetí jsme ještě neotevřeli. Zdá se, že bude staršího data. Mikael Blomkvist vše navíc dává do souvislosti s vraždou jedné prostitutky, ke které došlo před pár měsíci v Södertälje.“

„Takže s Gunnarem Anderssonem se jedná přinejmenším o osm vražd... to je příšerná statistika. Vy ze všech podezíráte toho Niedermanna? Pak to zřejmě bude úplný šílenec a masový vrah.“

Sonja Modigová a Jerker Holmberg se na sebe podívali. Nevěděli, do jaké míry mají s těmito tvrzeními souhlasit. Nakonec se slova ujala Sonja Modigová.

„Chybí nám sice hmatatelné důkazy, ale my oba včetně našeho šéfa, kriminálního inspektora Jana Bublanského, se přikláníme k Blomkvistovu tvrzení, že první tři vraždy spáchal Niedermann. Což by znamenalo, že Salanderová je nevinná. Pokud jde o ty hroby v Nykvarnu, Niedermann je s tímto místem spojen kvůli únosu přítelkyně Salanderové, Miriam Wu. Není nejmenších pochyb o tom, že pro ni chystali čtvrtý hrob. V současnosti budovu ale vlastní příbuzná vedení klubu Svavelsjö MC, a dokud se nám nepodaří identifikovat ostatky, musíme s dalšími závěry ještě počkat.“

„A ten chmaták, co jste ho našli...“

„Byl to čtyřiačtyřicetiletý Kenneth Gustafsson, známý dealer, už od puberty měl problémy se zákonem. Podle mého spontánního odhadu se muselo jednat o nějaké interní vyrovnávání účtů. Klub Svavelsjö MC je namočený do všemožné trestné činnosti, mimo jiné i do distribuce amfetaminu. Takže ten lesní hřbitov byl zřejmě pro lidi, kteří se nějak dostali do rozporu se Svavelsjö MC. Ale...“

„Ano?“

„Ta zavražděná prostitutka ze Södertälje... byla to dvaadvacetiletá dívka a jmenovala se Irina Petrova.“

„Aha.“

„Podle pitevního protokolu se na ní vrah dopustil surového násilí, vypadalo to, jako by ji umlátil baseballovou pálkou nebo něčím podobným. Ale její zranění nebylo možné jednoznačně specifikovat a patolog nedokázal určit konkrétní vražedný nástroj, který je mohl způsobit. Blomkvist přišel s velmi chytrým postřehem. Irina Petrova měla rány, které mohl holýma rukama způsobit...“

„Niedermann?“

„Je to logický předpoklad. Ale důkazy zatím nemáme.“

„Jak budeme postupovat dál?“ zeptala se Spångbergová.

„Musím si promluvit s Bublanským, ale dalším přirozeným krokem je samozřejmě výslech Zalaščenka. Rádi bychom se od něj dozvěděli, co ví o těch stockholmských vraždách, a vy byste měli zatknout Niedermanna.“

Jeden z kriminálních inspektorů z Göteborgu zvedl prst.

„Rád bych se zeptal... co jste na tom statku Gosseberga našli?“

„Dost málo. Našli jsme čtyři ruční zbraně. Na kuchyňském stole ležel rozebraný Sig Sauer, připravený na olejování. Na podlaze vedle pohovky byl polský Wanad P-83 a dále jeden Colt 1911 Government — právě tuhle pistoli se Blomkvist pokoušel předat Paulssonovi. A nakonec Browning ráže 22, což je ve srovnání s těmi předchozími spíš hračka pro děti. Máme podezření, že právě touhle pistolí někdo střílel po Salanderové, protože přežila s kulkou v mozku.“

„Ještě něco dalšího?“

„Zabavili jsme tam tašku s asi dvěma sty tisíci korunami. Byla v jednom pokoji v horním patře, které obýval Niedermann.“

„A jste si jisti tím, že to byl jeho pokoj?“

„No, nosí oblečení velikosti XXL. Zalaščenko má s bídou M.“

„Existuje nějaká spojitost mezi Zalaščenkem a trestnou činností?“ zeptal se Jerker Holmberg.

Erlander zavrtěl hlavou.

„Samozřejmě záleží na tom, jak budeme interpretovat držení zbraně. Ale kromě zbraní a skutečnosti, že Zalaščenko má na statku velice důmyslný kamerový systém, jsme tam nenašli nic, co by se lišilo od vybavení jakéhokoli jiného venkovského stavení. Dům je zařízený hodně spartánsky.“

Těsně před dvanáctou zaklepal na dveře uniformovaný policista a předal Monice Spångbergové nějaký papír. Monica zvedla prst.

„Dostali jsme hlášení o pohřešované osobě z Alingsåsu. Jde o sedmadvacetiletou zubní sestru Anitu Kasperssonovou. Bydliště opustila ráno v půl osmé. Odvezla dítě do školky a pak měla před osmou dorazit na pracoviště, ale do práce vůbec nepřišla. Pracuje v soukromé zubní ordinaci asi sto padesát metrů od místa, kde se našel ten ukradený policejní automobil.“

Erlander a Sonja Modigová pohlédli současně na hodinky.

„Takže má čtyřhodinový náskok. Co měla ta žena za auto?“

„Tmavomodrý renault z roku 1991. V téhle chvíli může být kdekoli mezi Oslo, Malmö a Stockholmem.“

Po následné hodinové debatě rozpustili schůzku s tím, že Zalaščenka společně vyslechnou kriminální inspektoři Sonja Modigová s Marcusem Erlanderem.

Henry Cortez sraštil obočí a sledoval Eriku Bergerovou, jak vyšla ze své kanceláře a zmizela v kuchyňce. Po několika vteřinách se znovu objevila s šálkem kávy, zamířila zpět k sobě a zavřela za sebou dveře.

Henry Cortez nedokázal přesně definovat, co se mu na jejím počínání nezdá. Redakce *Milénia* byla malá a všichni se vzájemně dobře znali. Henry zde pracoval čtyři roky na částečný úvazek a během té doby zažil spoustu pořádných bouřek, mimo jiné i období, kdy Mikael Blomkvist trávil tři měsíce ve vězení za urážku na cti a časopis se tehdy málem potopil. Zažil vraždu kolegy Daga Svenssona a jeho přítelkyně Mii Bergmanové.

Během všech těchto bouří byla Erika Bergerová pevná jako skála a zdálo se, že ji nic nedokáže vyvést z konceptu. Henryho tehdy nijak nepřekvapilo, když ho Erika brzy ráno vzbudila telefonem a odvelela ho i s Lottie Karimovou do práce. Pak vypukla aféra Salanderová a Mikael Blomkvist byl zapleten do vraždy policisty v Göteborgu. Až dosud bylo všechno jasné. Lottie Karimová zajela autem na policejní stanici a pokoušela se získat nějaké rozumné informace. Henry se během rána snažil obvolat, co se dalo, a poskládat si tak průběh nočních událostí. Blomkvist nebral telefon, ale Henrymu se díky celé řadě vlastních zdrojů podařilo získat docela slušný obrázek o dění na statku.

Erika Bergerová však byla během celého dopoledne duchem nepřítomná. Dveře k sobě do kanceláře zavírala velice zřídka. Docházelo k tomu vlastně jen v případě, kdy se potřebovala soustředit na práci. Dnes ráno však neměla žádnou návštěvu a na ničem nepracovala. Když na ni Henry několikrát zaklepal a chtěl jí oznámit další novinky, našel ji na židli u okna, kde seděla ponořená do vlastních myšlenek a zjevně bez zájmu sledovala proud lidí na Götské ulici. Roztržitě vyslechla jeho informace.

Tady něco nehraje.

Henryho dumání přerušilo zadrnčení zvonku. Otevřel a za dveřmi stála Annika Gianniniová. Henry Cortez se s Mikaelovou sestrou už několikrát setkal, ale blíže ji neznal.

„Zdravím vás, Anniko,“ řekl Henry Cortez. „Mikael tu dnes není.“

„Já vím. Ráda bych mluvila s Erikou.“

Erika Bergerová vzhledla ze své židle u okna a rychle se vzpamatovala, když Henry vpustil do kanceláře Anniku Gianniniovou.

„Ahoj,“ pozdravila ji Erika. „Mikael tu dnes není.“

Annika se usmála.

„Já vím. Přišla jsem si pro tu Björckovu zprávu. Mikael mě požádal, abych se na ni podívala a případně zastupovala Salanderovou.“

Erika přikývla. Vstala a sebrala z psacího stolu desky.

Když byla Annika téměř na odchodu, na chvíli zaváhala. Poté se obrátila a posadila se naproti Erice.

„No tak, co se to s tebou dneska děje?“

„Končím v *Milénii*. Nedokázala jsem to Mikaelovi říct. Byl tak zažraný do toho případu Salanderové, že se nikdy nenaskytla vhodná příležitost, a ostatním o tom nemůžu říct dřív než jemu. Cítím se strašně mizerně.“

Annika Gianniniová si skousla spodní ret.

„A teď jsi to místo jemu pověděla mně. Co budeš dělat?“

„Budu šéfredaktorkou ve *Svenska Morgon-Posten*.“

„Páni. Pak by byly namísto spíš gratulace než brekot a skuhrání.“

„Když já jsem takhle v *Milénii* skončit nechtěla — uprostřed všeho toho příšerného chaosu. Ale přišlo to jako blesk z čistého nebe a já nedokážu odmítnout, protože takováhle příležitost se už nikdy nebude opakovat. Tu nabídku jsem dostala těsně předtím, než zastřelili Daga a Miu, a pak tu byl takový šrumec, že na to nebyl čas. A teď mám strašně špatné svědomí.“

„To chápu. A máš strach to říct Mickemu.“

„Zatím jsem to neřekla nikomu. Myslela jsem, že v *SMP* začnu pracovat až koncem léta, takže na to budu mít ještě dost času. Ale oni teď chtějí, abych nastoupila co nejdříve.“

Erika zmlkla, hleděla na Anniku a vypadala, že má pláč na krajíčku.

„Tohle je vlastně můj poslední týden v *Milénii*. Příští týden jsem pryč a pak... musím si vzít na nějaký čas dovolenou, abych trochu dobila baterky. Ale od prvního května začínám v *SMP*.“

„A co kdyby tě přejelo auto? To by byl časopis bez šéfredaktorky z minuty na minutu.“

Erika vzhlédla.

„Ale mě nepřejelo auto. Záměrně jsem to několik týdnů tajila.“

„Chápu, že jsi v těžké situaci, ale věřím, že Micke s Christerem a ostatními si bez tebe poradí. Ale myslím si, že bys to hned měla všem oznámit.“

„Jo, ale ten tvůj zatracenej brácha dnes trčí někde v Göteborgu. Spí a nebere mobil.“

„Já vím. Málokdo se dokáže vykroutit z telefonů tak jako Mikael. Ale tady se nejedná o tebe a o Mickeho. Víím, že spolu pracujete už skoro dvacet let, víím i o vašem vztahu, ale musíš myslet na Christera a na ostatní kolegy v redakci.“

„Ale Mikael bude...“

„Micke bude vyšilovat. To je jasný. Ale pokud se nebude schopen vyrovnat s tím, že jsi po dvaceti letech začala myslet trochu na sebe, tak nestojí za čas, který jsi mu věnovala.“

Erika si povzdechla.

„Takže hlavu vzhůru. Zavolej Christera a ostatní. Hned.“

Christer Malm byl na několik vteřin jako ochromený. Erika Bergerová shromáždila své spolupracovníky z *Milénia* v malé zasedačce. Redakční poradu svolala jen malou chvíli před tím, než chtěl opustit páteční pracovní scénu. Pohlédl na Henryho Corteze a na Lottie Karimovou, kteří byli stejně překvapení jako on. Ani redakční sekretářka Malin Erikssonová o ničem nevěděla, a stejně na tom byli i reportérka Monika Nilssonová a marketingový šéf Sonny Magnusson. Chyběl jedině Mikael Blomkvist, který se právě nacházel v Göteborgu.

Panebože. Mikael o tom nic neví, pomyslel si Christer Malm. *Jsem zvědavý, jak na to bude reagovat.*

Poté si uvědomil, že Erika Bergerová skončila svůj proslov, a v konferenční místnosti zavládlo hrobové ticho. Christer zavrtěl hlavou, vstal, objal Eriku a políbil ji na tvář.

„Gratuluju, Ricky,“ řekl Christer. „Budeš šéfredaktorka *SMP*. To vážně není nejhorší krok z téhle naší špeluňky.“

Henry Cortez ožil a začal spontánně tleskat. Erika zvedla ruce.

„Nech toho,“ řekla Erika. „Dnes si žádný aplaus nezasloužím.“

Na chvíli se odmlčela a hleděla na své kolegy z malé redakce.

„Poslyšte... je mi strašně líto, že se to stalo tímhle způsobem. Chtěla jsem vám o tom povědět už před pár týdny, ale v chaosu po těch vraždách mi to nějak vypadlo. Mikael s Malin pracovali jako zběsilí a prostě se to nehodilo. A proto to dopadlo takhle.“

Malin Erikssonová si s děsivě pronikavým bystrozrakem uvědomila, jak málo jich v redakci je a jak tu bude bez Eriky strašně prázdná. Ať se stalo cokoli a ať vypukl sebevětší chaos, Erika byla vždycky pevná jako skála, o niž se Malin mohla opřít, a žádná bouřka ji nedokázala zlomit. No jo... není divu, že ji chtějí ve Velkém drakovi. Ale co bude dál? Erika byla vždycky v *Milénii* klíčovou postavou.

„Musíme si vyjasnit několik věcí. Je mi jasné, že v redakci zavládne určitý zmatek. Opravdu jsem nic takového neměla v úmyslu, ale teď se nedá nic dělat. Za prvé — *Milénium* neopustím úplně. Zůstanu dál jeho spolumajitelkou a budu se účastnit schůzí vedení. Ale samozřejmě nebudu nijak ovlivňovat redakční práci — to by znamenalo střet zájmů.“

Christer Malm zamyšleně přikývl.

„Za druhé — formálně tu skončím koncem dubna, ale ve skutečnosti je tohle můj poslední pracovní den. Jak víte, příští týden jsem pryč, už jsem to dlouho plánovala. A rozhodla jsem se, že se sem na těch pár dní nevrátím, abych to tu řídila.“

Erika se na chvíli odmlčela.

„Další číslo je hotové v počítači. Zbývá dodělat jen pár maličkosť. Je to mé poslední číslo. Pak musí práci převzít jiný šéfredaktor. Dnes večer vyklidím pracovní stůl.“

Ticho v redakci by se dalo krájet.

„O tom, kdo po mně nastoupí na místo šéfredaktora, rozhodne vedení. Ale musí to probrat i s vámi.“

„Mikael,“ prohlásil Christer Malm.

„Ne. Ani za nic. Mikael by byl ten nejhorší šéfredaktor, jakého si umím představit. Je to vynikající odpovědný vydavatel a dokáže zcela fenomenálně vyhledat díry a dát dohromady neuvěřitelné články, ale ve všem ostatním funguje spíš jako brzda. Šéfredaktor musí být neustále v ofenzívě. Mikael má navíc tendence zahrabat se do vlastních věcí a občas na pár týdnů zmizet. Nejlépe se osvědčí ve vypjatých situacích, ale rutinní práce rozhodně není jeho parketa. To víme všichni.“

Christer Malm přikývl.

„*Milénium* fungovalo díky tomu, že jste se s Mikaelem vzájemně doplňovali.“

„Nejen proto. Určitě si všichni dobře vzpomínáte, jak se Mikael na rok zašil a trucoval v tom zatraceném Hedestadu. *Milénium* tehdy pokračovalo i bez něj, úplně stejně, jako to teď půjde beze mě.“

„Dobře. Co máš v plánu?“

„Já bych za šéfredaktora vybrala tebe, Christere...“

„Za nic na světě.“ Christer Malm rozhodil ruce.

„...ale protože vím, že odmítneš, mám jiné řešení. Malin. Ode dneška budeš šéfredaktorkou ty.“

„Já?!“ zeptala se Malin.

„Přesně tak. Jako redakční sekretářka ses osvědčila báječně.“

„Ale já...“

„Zkus to. Dnes večer vyklidím stůl. Můžeš se tam přestěhovat hned v pondělí ráno. Květnové číslo je skoro hotové — to jsme už oddřeli. V červnu vyjde dvojčíslo a pak budete mít měsíc volno. Pokud to nebude fungovat, tak bude vedení muset v srpnu zaměstnat někoho zvenčí. Henry, ty můžeš nastoupit na plný úvazek a začneš pracovat místo Malin jako redakční sekretář. Pak si budete muset sehnat nějakého nového kolegu. Ale to už záleží jen na vás a na vedení.“

Erika se na chvíli odmlčela a zamyšleně hleděla na shromáždění.

„Ještě jedna věc. Začnu pracovat v jiných novinách. *SMP* a *Milénium* sice v praxi žádní konkurenti nejsou, ale znamená to, že o obsahu dalšího čísla nechci vědět ani o chlup víc, než vím teď. Od téhle chvíle budete všechny věci řešit s Malin.“

„A co bude se Salanderovou?“ otázal se Henry Cortez.

„To proberte s Mikaelem. Já o Salanderové vím dost věcí, ale budu držet jazyk za zuby. V *SMP* se o tom psát nebude.“

Erika najednou pocítila obrovskou úlevu.

„To je všechno,“ řekla a ukončila poradou. Vstala a bez dalších komentářů se odebrala zpět do své kanceláře.

V redakci *Milénia* stále panovalo ticho. O hodinu později zaklepala Malin Erikssonová na Eričiny dveře.

„Hej, ty tam!“

„Copak je?“ zeptala se Erika.

„Rádi bychom ti něco řekli.“

„Cože?“

„Ale tady venku.“

Erika vstala a vyšla z místnosti. Kolegové zatím prostřeli na stůl dort a kávu.

„Časem ti samozřejmě hodlám uspořádat pořádný mejdan,“ řekl Christer Malm. „Ale zatím se budeme muset spokojit s dortem a kafem.“

Erika Bergerová se toho dne poprvé usmála.

KAPITOLA 3

Pátek 8. dubna až sobota 9. dubna

Alexander Zalaščenko byl již osm hodin při vědomí, když ho o sedmé večer přišli navštívit Sonja Modigová a Marcus Erlander. Podstoupil velice náročnou operaci, při níž mu lékaři rekonstruovali velkou část lícni kosti a zafixovali ji titanovými šrouby. Hlavu měl zakrytou spoustou obvazů, takže mu bylo vidět pouze levé oko. Jeden z lékařů pacientovi vysvětlil, že mu sekera roztržila lícni kost, poranila čelní kost, obnažila velkou část svalů na pravé straně obličeje a poškodila oční jamku. Zranění mu působila velkou bolest. Zalaščenko užíval vysoké dávky analgetik, ale přesto byl zcela při smyslech a mohl mluvit. Policisté ho však nesměli příliš unavit.

„Dobrý večer, pane Zalaščenko,“ pozdravila ho Sonja Modigová. Představila sebe i kolegu Erlandera.

„Jmenuju se Karl Axel Bodin,“ procedil Zalaščenko namáhavě mezi zuby. Hlas měl klidný.

„Vím, kdo jste. Četla jsem váš životopis od tajných služeb.“

Což nebyla tak úplně pravda, jelikož tajné služby jim zatím o Zalaščenkovi nedaly jedinou informaci.

„To je už dávno,“ řekl Zalaščenko. „Teď jsem Karl Axel Bodin.“

„Jak vám je?“ pokračovala Modigová. „Jste schopen s námi mluvit?“

„Chtěl bych podat trestní oznámení. Má dcera se mě pokusila zavraždit.“

„Víme o tom. V pravý čas se tím budeme zabývat,“ prohlásil Erlander. „Ale právě teď bychom s vámi potřebovali probrat důležitější věci.“

„Copak může být něco důležitějšího než pokus o vraždu?“

„Chtěli bychom vás vyslechnout v souvislosti se třemi vraždami ve Stockholmu, s minimálně třemi vraždami v Nykvarnu a s únosem.“

„O ničem z toho nic nevím. Kdo byl zavražděn?“

„Pane Bodine, z dobrých důvodů podezříváme ze všech těchto činů vašeho společníka, pětatřicetiletého Ronalda Niedermanna,“ řekl Erlander. „Dnes v noci navíc Niedermann zavraždil policistu z Trollhättanu.“

Sonju Modigovou trochu překvapilo, že Erlander Zalaščenkovi vyhověl a oslovoval ho jménem Bodin. Zalaščenko pootočil hlavu k Erlanderovi. Hlas mu o poznání změkkl.

„To je... mi moc líto. O tom, čím se Niedermann zabývá, nic nevím. Já jsem žádného policistu nezabil. Sám jsem se dnes v noci stal obětí pokusu o vraždu.“

„Po Ronaldu Niedermannovi bylo vyhlášeno pátrání. Nemáte tušení, kde by se mohl skrývat?“

„Nevím, v jakých kruzích se pohybuje. Já...“ Zalaščenko na několik vteřin zaváhal a nasadil důvěrnější tón. „Musím přiznat — čistě mezi námi —, že jsem měl z Niedermanna obavy.“

Erlander se k němu trošku naklonil.

„Co tím myslíte?“

„Zjistil jsem, že dokáže být agresivní. Vlastně jsem se ho bál.“

„Chcete tím říct, že vám Niedermann nějak vyhrožoval?“ zeptal se Erlander.

„Přesně tak. Jsem starý člověk. Nemůžu se bránit.“

„Můžete nám vysvětlit, jaký jste měl k Niedermannovi vztah?“

„Jsem tělesně postižený.“ Zalaščenko ukázal na svou nohu. „Má dcera se mě teď pokusila podruhé zabít. Před mnoha lety jsem zaměstnal Niedermanna jako svého pomocníka. Věřil jsem, že mě dokáže ochránit... ale vlastně nade mnou převzal velení. Přichází a odchází, jak chce sám, nemůžu vám o něm nic říct.“

„A s čím vám pomáhá?“ vpadla do hovoru Sonja Modigová. „S tím, na co sám nestačíte?“

Zalaščenko se na Sonju Modigovou dlouze zahleděl jediným vidoucím okem.

„Pokud jsem to dobře pochopila, před více než deseti lety vám vaše dcera vhodila do auta zápalnou bombu,“ pokračovala Modigová. „Můžete nám vysvětlit, jaký k tomu měla důvod?“

„Na to se musíte zeptat mé dcery. Je choromyslná.“

Zalaščenkův hlas zněl opět nepřátelsky.

„Chcete tím říct, že neznáte žádný důvod, proč vás Lisbeth Salanderová v roce 1991 napadla?“

„Má dcera je cvok. Dokládají to psychiatrické posudky.“

Sonja Modigová naklonila hlavu na stranu. Zaznamenala, že na její otázky Zalaščenko odpovídá mnohem agresivnějším a nepřátelským tónem. Bylo jí jasné, že si toho všiml i Erlander. *Fajn... hodný policajt a zlá policajtko.* Sonja Modigová zvýšila hlas.

„A nemohlo její počínání souviset s tím, že jste týral její matku tak, až utrpěla trvalé poškození mozku — co vy na to?“

Zalaščenko hleděl na Sonju Modigovou s klidným výrazem ve tváři.

„To jsou kecy. Její matka byla děvka. Zřejmě ji zmlátil některý zákazník. Já jsem se tam jen náhodou přichomýtl.“

Sonja Modigová zvedla obočí.

„Znamená to, že jste úplně nevinný?“

„Samozřejmě.“

„Takže, pane Zalaščenko... jestli jsem vás správně pochopila: vy popíráte, že jste týral svou tehdejší přítelkyni Agnetu Sofii Salanderovou, matku Lisbeth Salanderové, ačkoli se to stalo předmětem rozsáhlého utajeného vyšetřování, které prováděl váš tehdejší mentor od tajných služeb Gunnar Björck.“

„V životě jsem nebyl odsouzen za žádný zločin, ani jsem nebyl z ničeho obžalovaný. Nemůžu za to, co si ve svých zprávách vyfantazíroval nějaký pitomec od tajnejch. Pokud bych byl z něčeho podezřelý, tak by mě museli alespoň předvolat k výslechu.“

Sonja Modigová nebyla schopna slova. Zalaščenko téměř vypadal, jako by se pod obvazy usmíval.

„Takže bych chtěl podat trestní oznámení. Má dcera se mě pokusila zabít.“

Sonja Modigová si povzdechla.

„Už začínám chápat, proč vám Lisbeth Salanderová zatnula sekeru do hlavy.“

Erlander si odkašlal.

„Promiňte, pane Bodine... zřejmě bychom měli přejít k otázce, co víte o činech Ronalda Niedermanna.“

Z chodby před Zalaščenkovým pokojem zavolala Sonja Modigová kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému.

„Takže nic,“ sdělila mu.

„Nic?“ zopakoval Bublanski.

„Podal trestní oznámení na Lisbeth Salanderovou za těžké ublížení na zdraví a za pokus o vraždu. Tvrdí, že s těmi vraždami ve Stockholmu nemá nic společného.“

„A jak vysvětluje, že byla Lisbeth Salanderová pohřbená na jeho pozemku v Gosseberze?“

„Říká, že byl nachlazený a že skoro celý den prospal. Pokud po Salanderové někdo v Gosseberze střílel, musel to být Niedermann.“

„Dobře. Takže co máme?“

„Byla střelena Browningem ráže 22. Proto zůstala naživu. Našli jsme tu zbraň. Zalaščenko přiznává, že ta bouchačka je jeho.“

„Aha. Takže jinými slovy na ní najdeme jeho otisky prstů.“

„Přesně tak. Říká, že ji naposledy viděl v přihrádce svého psacího stolu.“

„Takže ten výtečník Ronald Niedermann zbraň vzal ve chvíli, kdy Zalaščenko spal, a postřelil Salanderovou. Můžeme mu dokázat opak?“

Sonja Modigová odpověděla po několikavteřinovém přemýšlení.

„Vyzná se ve švédských zákonech i v policejních metodách. Nepřizná ani to nejmenší a udělá obětního beránka z Niedermanna. Vlastně nevím, co bychom mu mohli dokázat. Požádala jsem Erlandera, aby poslal jeho šaty na technické oddělení, jestli tam nejsou stopy střelného prachu, ale zřejmě bude tvrdit, že si z pistole před pár dní jen tak cvičně zastřílel.“

Lisbeth Salanderová ucítila pach hořkých mandlí a etanolu. Měla pocit, že má v ústech tvrdý alkohol a zkusila polknout, jazyk však

měla zdřevěnělý a nehybný. Pokusila se otevřít oči, ale nedokázala to. Slyšela nějaký vzdálený hlas, který zřejmě mluvil k ní, ale nevnímala slova. Poté se hlas ozval jasně a zřetelně.

„Myslím, že se už probírá.“

Lisbeth cítila, jak se někdo dotkl jejího čela, a chtěla tu dotěrnou ruku odstrčit. V tom okamžiku ucítila, jak jí levým ramenem projela silná bolest. Opět paži uvolnila.

„Slyšíte mě?“

Trhni si.

„Dokážete otevřít oči?“

Kterej idiot tu tak blbě žvaní?

Nakonec Lisbeth oči otevřela. Zprvu viděla jen podivné světelné body, které se v jejím zorném poli nakonec zhmotnily v jakousi postavu. Pokusila se zaostřit pohled, ale postava jí stále unikala. Měla pocit, že má pořádnou opici a že s ní postel neustále ujíždí dozadu.

„Ztrcnej,“ zamumlala Lisbeth.

„Co jste říkala?“

„Diote,“ odvětila.

„To zní dobře. Můžete ještě jednou otevřít oči?“

Lisbeth pootevřela dvě úzké škvírky. Spatřila před sebou cizí obličej a vtiskla si do paměti každičkou podrobnost. Blondák s výrazně modrýma očima a ostře řezaným hranatým obličejem, který se nacházel asi deset centimetrů od její tváře.

„Zdravím vás, jmenuju se Anders Jonasson. Jsem lékař. Ležíte v nemocnici. Byla jste zraněná, museli jsme vás operovat a právě jste se probírala z narkózy. Víte, jak se jmenujete?“

„Lsbsalndr,“ odpověděla Lisbeth Salanderová.

„Prima. Udělala byste pro mě něco? Mohla byste napočítat do deseti?“

„Jedna dva čtyři... ne... tři čtyři pět šest...“

Poté Lisbeth opět usnula.

Doktor Jonasson však byl s odpovědí spokojený. Pověděla své jméno a začala počítat. To naznačovalo, že její schopnost vnímání zůstala nedotčena a že se neprobere jako bezmocný balík. Jonasson do chorobopisu zaznamenal, že se pacientka probírala ve 21.06, tedy zhruba šestnáct hodin po skončení operace. Lékař

většinu dne prospal a do Sahlgrenovy nemocnice se vrátil o sedmé večer. Vlastně měl volno, ale musel ještě stihnout spoustu papírování.

A Anders Jonasson by nedokázal jen tak minout oddělení intenzivní péče a nepodívat se na pacientku, které se ráno štoural v mozku.

„Nechte ji ještě chvilku spát, ale hlídejte EEG. Mám obavy, že by se mohl objevit mozkový edém nebo hematom. Pokusila se pohnout rukou a zdálo se, že má silné bolesti v rameni. Až se probere, můžete jí po hodině podávat dva miligramy morfinu.“

Když doktor Jonasson vycházel hlavním vchodem ze Sahlgrenovy nemocnice, cítil podivné rozjaření.

Lisbeth Salanderová se znovu probrala před druhou hodinou ranní. Pomalu otevřela oči a spatřila kužel světla na stropě. Po několika minutách otočila hlavu a uvědomila si, že má kolem krku sádrový límec. Cítila tupý tlak v hlavě, a když se pokusila pohnout tělem, ramenem jí projela ostrá bolest. Lisbeth zavřela oči.

Nemocnice, pomyslela si okamžitě. Co tady dělám?

Byla strašně vyčerpaná.

Zprvu jí dělalo potíže soustředit se na své myšlenky. Poté se jí opět vrátily zlomky paměti.

Na několik vteřin ji zachvátila panika, když se jí vracely útržky vzpomínek na to, jak se vyhrabávala z hrobu. Pak pevně zaťala zuby a soustředila se na svůj dech.

Uvědomila si, že žije. Nebyla si zcela jista tím, zda je to dobře, či špatně.

Lisbeth Salanderová si příliš nevzpomínala, co se stalo, ale v paměti jí uvízly střípky rozmazané mozaiky událostí z kůlny a okamžik, kdy zuřivě rozhoupala sekeru a zatnula ji otci do hlavy. Zalaščenko. Nevěděla, zda je živý, nebo mrtvý.

Nedokázala se přesně rozpomenout, co se stalo s Niedermanem. Neurčitě si vybavila, jak ji překvapilo, když odtamtud utíkal jako o život a ona nechápala proč.

Najednou si uvědomila, že viděla Zasranýho Kalleho Blomkvista. Nevěděla, jestli se jí to všechno jenom nezdálo, ale pamatovala

se na nějakou kuchyni — muselato být kuchyně v Gosseberze — a na pocit, že Blomkvist jde k ní. *Musela jsem mít halucinace.*

Události v Gosseberze jí stále připadaly velice vzdálené, nejspíše se podobaly nějakému bláznivému snu. Soustředila se na současnost.

Byla zraněná. To jí nikdo nemusel říkat. Zvedla pravou ruku a ohmatávala si hlavu, která byla celá v obvazech. Pak si najednou vzpomněla. Niedermann. Zalaščenko. Ten dědek zasraná měl taky pistoli. Browning ráže 22. Ten ve srovnání se všemi ostatními zbraněmi vypadal naprosto neškodně. Proto zůstala naživu.

Střelil mě do hlavy. Mohla jsem strčit prst do otvoru po kulce a dotknout se vlastního mozku.

Lisbeth byla překvapena tím, že žije. Zjistila, že ji tento fakt nijak zvlášť nevzrušuje a že je jí to vlastně fuk. Pokud byla smrt ta černá prázdnota, ze které se právě probrala, pak se nebylo čeho bát. Rozdílu by si sotva všimla.

S touto esoterickou úvahou v mysli zavřela oči a opět usnula.

Lisbeth si zdřímala sotva několik minut. Pak zaslechla nějaký hluk a pootevřela oči. Viděla, jak se nad ní sklání jakási žena v bílém. Zavřela oči a dělala, že spí.

„Myslím, že jste vzhůru,“ prohlásila dotyčná.

„Mmm,“ odvětila Lisbeth Salanderová.

„Já jsem doktorka Helena Endrinová. Víte, kde jste?“

„V nemocnici.“

„Jste v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu. Operovali jsme vás a právě teď ležíte na oddělení intenzivní péče.“

„Mm.“

„Nemusíte mít strach.“

„Měla jsem kulku v hlavě.“

Doktorka Endrinová na vteřinu zaváhala.

„Správně. Pamatujete si, co se stalo?“

„Ten dědek zasraná měl pistoli.“

„Aha... ano, přesně tak.“

„Ráže 22.“

„Aha. To jsem nevěděla.“

„Jak vážně jsem zraněná?“

„Máte dobré vyhlídky. Byla jste na tom moc špatně, ale věříme, že máte velkou naději na úplné uzdravení.“

Lisbeth Salanderová informaci zvážila. Poté zaostřila pohled na doktorku Endrinovou. Uvědomila si, že stále vidí rozmazaně.

„Co se stalo se Zalaščenkem?“

„S kým?“

„S tím zasraným dědkem. Žije?“

„Myslíte Karla Axela Bodina?“

„Ne. Myslím Alexandera Zalaščenka. To je jeho skutečné jméno.“

„O tom nic nevím. Ten starší pán, kterého přivezli společně s vámi, je pěkně zřízený, ale je mimo ohrožení života.“

Lisbeth pokleslo srdce. Zvážila lékařčina slova.

„Kde je?“

„V pokoji blízko vás. Ale nemusíte si o něj dělat starosti. Musíte se soustředit jen na to, abyste se sama uzdravila.“

Lisbeth zavřela oči. Chvilí přemýšlela o tom, jestli by se dokázala zvednout z postele, najít nějakou použitelnou zbraň a dokončit započaté dílo. Poté tyto myšlenky zavrhl. Sotva dokázala udržet otevřené oči. Jinými slovy, ve svém rozhodnutí zamordovat Zalaščenka selhala. *On se z toho zase vylíže.*

„Ráda bych vás krátce vyšetřila. Pak budete moci spát,“ řekla doktorka Endrinová.

Mikael Blomkvist se náhle bezdůvodně probudil. Několik vteřin nevěděl, kde je, dokud si nevybavil, že se ubytoval v hotelu City. V pokoji byla tma jako v pytli. Mikael rozsvítil lampičku nad postelí a pohlédl na hodiny. Půl třetí ráno. Prospal patnáct hodin v kuse.

Vstal a šel na záchod. Poté chvilí přemýšlel. Věděl, že už neusne. Osprchoval se a pak si oblékl džíny a vínové tričko, které by potřebovalo vyprat. Měl hlad jako vlk, takže zavolal do recepce a zeptal se, zda by si mohl v tak časně hodině objednat kávu a chlebiček. Nebyl v tom žádný problém.

Mikael si obul mokasíny a oblékl sako, sjel dolů do recepce, kde si koupil kávu a do fólie zatavený žitný chléb se sýrem a játrovou paštikou, a odnesl si proviant zpět do pokoje. Během jídla spustil svůj iBook a zasunul kabel vysokorychlostního připojení.

Otevřel si noční vydání večerníku *Aftonbladet*. Největší novinkou překvapivě nebylo zadržení Lisbeth Salanderové. Zprávy byly stále zmatečné, ale policisté se zjevně pustili po správné stopě. Bylo vyhlášeno pátrání po pětatřicetiletém Ronaldu Niedermannovi za vraždu policisty a policie chtěla dotyčného vyslechnout v souvislosti se stockholmskými vraždami. O stavu Lisbeth Salanderové se policie zatím nezmínila, ani neuvedla Zalaščenkovo jméno. Hovořila o něm jako o šestašedesátiletém vlastníkově půdy, žijícím na statku Gosseberga. Média tohoto muže zjevně stále považovala za možnou oběť.

Když Mikael dočetl novinky, zapnul mobil a viděl, že na něm má dvacet nepřečtených zpráv. Tři z nich byly výzvy, aby zavolal Ericce Bergerové. Dvě mu přišly od Anniky Gianniniové a dalších čtrnáct od reportérů z různých novin. Christer Malm mu poslal jednu věcnou esemesku: *Nejlepší bude, když se vrátíš prvním vlakem zpátky.*

Mikael se zamračil. Ta zpráva se k Christerovi vůbec nehodila. Poslal ji minulého večera v sedm hodin. Mikael potlačil náhlý popud Christerovi zavolat; nechtěl ho budit o třetí ráno. Namísto toho si na internetu vyhledal vlaková spojení a zjistil, že první vlak do Stockholmu jede v pět dvacet.

Poté si otevřel dokument v programu Word, zapálil si cigaretu a tři minuty bez pohnutí seděl a zíral na prázdnou obrazovku. Nakonec zvedl ruce a dal se do psaní.

Jmenuje se Lisbeth Salanderová a díky tiskovým konferencím a titulům večerníků ji dnes zná celé Švédsko. Je jí dvacet sedm let a měří metr padesát. Popisovali ji jako psychopatku, vražedkyni a lesbickou satanistku. Výmysly o ní neměly žádné meze. V tomto čísle Milénia se dočtete, jak státní úředníci sprádali intriky proti Lisbeth Salanderové, aby ochránili patologického vraha.

Mikael psal pomalu a první odstavec nechal téměř beze změny. Soustředěně pracoval padesát minut a během této doby napsal sotva dvě strany formátu A4. Jednalo se především o rekapitulaci událostí oné noci, kdy našel Daga Svenssona a Miu Bergmanovou, a důvodů, kvůli kterým se policie zaměřila na Lisbeth

Salanderovou jako na možného vraha. Citoval titulky večerníků o lesbických satanistkách, včetně jejich nadějí, že s vraždami nějak souvisí dráždivý BDSM sex.

Nakonec vrhl pohled na hodiny a rychle zaklapl vrchní desku svého iBooku. Zabalil si tašku, sjel do recepce a odhlásil se z hotelu. Zaplatil kreditní kartou a odjel taxíkem na hlavní nádraží v Göteborgu.

Mikael Blomkvist okamžitě zamířil do restauračního vozu, kde si objednal kávu a chlebiček. Poté znovu otevřel iBook a pročetl si text, který sepsal v ranních hodinách. Zcela se pohroužil do popisu Zalaščenkova případu, takže si ani nevšiml kriminální inspektorky Sonji Modigové, dokud si neodkašlala a nezeptala se ho, zda si může přisednout. Mikael vzhlédl a zavřel počítač.

„Jedete domů?“ zeptala se Modigová.

Mikael přikývl.

„Vy zřejmě taky.“

Sonja souhlasně pokývala hlavou.

„Kolega se tu ještě jeden den zdrží.“

„Slyšela jste něco o stavu Lisbeth Salanderové? Od chvíle, kdy jsme se rozloučili, jsem všechen čas prospal.“

„Probrala se až včera večer, ale lékaři jsou přesvědčeni o tom, že to zvládne a uzdraví se. Měla z pekla štěstí.“

Mikael si najednou uvědomil, že o Lisbeth neměl strach. Vycházel z toho, že přežije. Cokoli jiného bylo nemyslitelné.

„Stalo se ještě něco zajímavého?“ zeptal se Mikael.

Sonja Modigová na něj pochybovačně pohlédla. Nevěděla, do jaké míry se může svěřovat reportérovi, který vlastně o celém příběhu věděl více než ona. Na druhé straně si k němu sama přisedla a události, k nimž došlo na policejní stanici, zřejmě už znala asi stovka novinářů.

„Nechci, abyste mě citoval,“ řekla Modigová.

„Ptám se jen ze soukromého zájmu.“

Sonja přikývla a sdělila mu, že policie pátrá po Ronaldu Niedermannovi po celé zemi, především v oblasti Malmö.

„A co Zalaščenko? Vyslechli jste ho?“

„Ano, vyslechli jsme ho.“

„No a?“

„Nemůžu vám to říct.“

„No tak, Sonjo. Zhruba hodinu po návratu do stockholmské redakce se úplně přesně dozvím, o čem jste mluvili. A o tom, co mi povíte, nenapíšu ani slovo.“

Sonja dlouhou chvíli váhala a pak mu pohlédla do očí.

„Podal na ni trestní oznámení. Takže Lisbeth Salanderová zřejmě mě skončí ve vazbě za těžké ublížení na zdraví, případně za pokus o vraždu.“

„A s velkou pravděpodobností se bude odvolávat na to, že jednala v sebeobraně.“

„To doufám,“ řekla Sonja Modigová.

Mikael na ni ostře pohlédl.

„Tohle nezní moc profesionálně,“ řekl vyčkávavě.

„Bodin... Zalaščenko je kluzký jako úhoř a na všechny otázky má odpověď. Jsem zcela přesvědčená, že se to více či méně odehrálo tak, jak jste včera říkal. To znamená, že na Salanderové bylo pácháno bezpráví už od jejích dvanácti let.“

Mikael přikývl.

„Hodlám tenhle příběh zveřejnit,“ prohlásil.

„V určitých kruzích z toho nebudou právě skákat radostí.“

Sonja opět zaváhala. Mikael vyčkával.

„Před půlhodinou jsem telefonovala s Bublanským. Moc toho nenamluví, ale předběžné vyšetřování Lisbeth Salanderové ve věci těch stockholmských vražd bylo ukončeno a zájem se přesunul na Niedermanna.“

„Což znamená, že...“

Mikael otázku nedokončil. Sonja Modigová pokrčila rameny.

„Kdo bude mít na starost vyšetřování Salanderové?“

„To nevím. Události v Gosseberze spadají především pod göteborgskou policii. Ale hádám, že někdo ze Stockholmu bude pověřen tím, aby před vznesením žaloby dal dohromady veškerý materiál.“

„Rozumím. Vsadím se, že to vyšetřování přesunou na bezpečnostní policii.“

Sonja zavrtěla hlavou.

Těsně před Alingsåsem se k ní Mikael naklonil.

„Sonjo... určitě je vám jasné, jakým směrem se to zvrhne. Pokud vyjde na veřejnost Zalaščenkův příběh, bude to obrovský skandál. Ti chlapi od tajných služeb spolupracovali s jedním psychiatrem a dali mu za úkol, aby zavřel Salanderovou do blázince. Jediné, co jim zbývá, je zuby nehty se držet toho, že Lisbeth Salanderová je opravdu choromyslná a že nedobrovolné umístění do ústavní péče v roce 1991 bylo oprávněné.“

Sonja Modigová přikývla.

„Udělám všechno pro to, abych jim tyhle plány zkřížil. Chci tím říct, že Lisbeth Salanderová to má v hlavě v pořádku stejně jako vy nebo já. Jo, je zvláštní, ale není možné zpochybňovat její intelekt.“

Sonja Modigová přikývla. Mikael se odmlčel, dokud jeho slova nezážila.

„Potřeboval bych někoho, kdo je v obraze a na koho bych se mohl spolehnout.“

Sonja mu pohlédla do očí.

„Nejsem kompetentní k tomu, abych rozhodla, jestli je Lisbeth Salanderová psychicky narušená,“ odvětila Modigová.

„To ne, ale jste kompetentní k tomu, abyste posoudila, jestli na ní bylo spácháno bezpráví.“

„A co navrhuje?“

„Nechci po vás, abyste donášela na své kolegy, ale abyste mě informovala, pokud zjistíte, že je Lisbeth Salanderová vystavena dalšímu bezpráví.“

Sonja Modigová mlčela.

„Nemusíte mi vykládat podrobnosti z vyšetřování ani nic podobného. Nechám to na vašem úsudku. Ale potřebuju vědět, jak pokračuje žaloba proti Lisbeth Salanderové.“

„Tohle je skvělý způsob, jak dostat padáka.“

„Jste můj zdroj. Nikdy neuvedu vaše jméno, ani vás do ničeho nenamočím.“

Mikael vytáhl poznámkový blok a napsal Sonje svou e-mailovou adresu.

„Je to anonymní adresa na hotmailu. Pokud mi budete chtít něco sdělit, tak ji použijte. Nemusíte psát ze své oficiální adresy. Stačí si jen vytvořit vlastní účet na hotmailu.“

Sonja si vzala papírek a zastrčila ho do vnitřní kapsičky u saka. Nic mu neslíbila.

Kriminálního inspektora Marcuse Erlandera vzbudilo v sobotu v sedm hodin ráno vyzvánění telefonu. Uslyšel televizi a z kuchyně, kde se jeho žena věnovala přípravě snídaně, ucítil vůni kávy. Do svého bytu v Mölndalu se vrátil v jednu hodinu ráno a spal sotva pět hodin. Předtím byl na nohou téměř dvaadvacet hodin. Když se natáhl po sluchátku, nijak zvlášť vyspaný se necítil.

„Tady Mårtensson, pátračka, noční služba. Už jste vzhůru?“

„Ne,“ odvětil Erlander. „Sotva jsem stačil usnout. Co se stalo?“

„Máme novinky. Našla se Anita Kasperssonová.“

„Kde?“

„Až za Seglorou jižně od Boråsu.“

Erlander si v paměti vybavil mapu.

„Takže jižním směrem,“ prohlásil. „Asi jel po venkovských silnicích. Napřed to musel vzít po státní silnici 180, projet Borås a zahnout směrem na jih. Už jste zalarmovali policii v Malmö?“

„A taky v Helsingborgu, Landskroně a Trelleborgu. A v Karlskroně. Napadly mě i trajekty na východ.“

Erlander se postavil a mnul si zátylek.

„Ten chlap má v téhle chvíli asi čtyřiaadvacet hodin náskok. Už může být za hranicemi. Jak jste našli Kasperssonovou?“

„Kopala do dveří jedné vily u Seglory.“

„Cože?“

„Kopala...“

„To jsem slyšel. Ale chcete tím říct, že je naživu?“

„Promiňte. Jsem unavený a vyjadřuju se dost nesouvisle. Anita Kasperssonová doklopýtala do Seglory ve tři deset ráno, kopala do dveří nějaké vily a vyděsila spící rodinu s dětmi. Byla bosá, silně podchlazená a ruce měla spoutané za zády. Právě teď je v nemocnici v Boråsu a spojila se s manželem.“

„Tak to je bomba. Všichni jsme myslím předpokládali, že už je po ní.“

„Občas člověka něco překvapí.“

„A příjemně.“

„A teď přijdou špatné zprávy. Zástupkyně policejního ředitele Spångbergová tam je od pěti hodin ráno. Máte se rychle probrat, zajet do Boråsu a vyslechnout Kasperssonovou.“

Byla sobota ráno, a Mikael proto předpokládal, že v redakci *Milénia* nebude ani noha. Když vlak x 2000 přejížděl přes Årstský most, zavolal Christeru Malmovi a zeptal se, co tou zprávou měl na mysli.

„Už jsi snídal?“ zeptal se Christer Malm.

„Dal jsem si něco menšího ve vlaku.“

„Tak zajed' ke mně domů na pořádnou snídani.“

„O co se jedná?“

„Povím ti to, až přijedeš.“

Mikael jel metrem na Občanské náměstí a pokračoval pěšky na ulici Všech svatých. Otevřel mu Christerův přítel Arnold Magnusson. Mikael se nikdy nedokázal zbavit pocitu, že hledí na nějaký reklamní plakát. Arnold Magnusson působil v Dramatickém divadle a byl jedním z nejžádanějších švédských herců. Skutečné setkání s ním ho vždycky vyvedlo z míry. Mikael si na celebrity nijak zvlášť nepotrpěl, ale právě Arnold Magnusson vypadal tak charakteristicky a natolik splýval s určitými filmovými rolemi — především s cholerickým, ale spravedlivým kriminálním komisařem Gunnarem Friskem z oblíbeného nekonečného televizního seriálu —, že Mikael Arnolda pokaždé považoval spíše za Gunnara Friska.

„Ahoj, Micke,“ přivítal ho Arnold.

„Nazdar,“ odpověděl Mikael.

„Pojď do kuchyně,“ řekl Arnold a pustil ho dál.

Christer Malm mu předložil teplé vafle s moruškovou zavařeninou a čerstvou kávu. Mikaelovi se začaly sbíhat sliny, posadil se a vrhl se po talíři. Christer Malm se ho zeptal, co se stalo v Gosseberze. Mikael mu zrekapituloval podrobnosti. Až u třetí vafle se zmohl na otázku, co se vlastně děje.

„Když jsi byl v Göteborgu, měli jsme v *Milénii* malý problém,“ řekl Christer.

Mikael zvedl obočí.

„Co se stalo?“